కుర్రకోతి

కె. ఏ. యస్. యన్. మూర్తి

ఆ గదిలో సూదిపడితే వినపడేటంత నిశ్శబ్దం ఆవరించుకొని వుంది. కమీషనర్ శ్రీపతి చేతులు వెనక్కి కట్టుకుని ఆ మూలనుండి యీ మూలకు అసహనంగా తిరుగుతోన్నాడు.

ఆయన బల్ల యెదురుగా వున్న కుర్చీలలో ఏడుగురు పోలీసు ఆఫీసర్లు ఆసీనులై వున్నారు. వాళ్ళల్లో పాతిక సంవత్సరాల అనుభవం గడించిన డిప్యూటీ సూపరింటెండెంట్ రమణమూర్తి వున్నాడు, సంవత్సరం క్రితమే డ్యూటీలో జాయిన్ అయిన అవినాష్ వున్నాడు. అందరూ ఒకరి మొహాన్ని మరొకరు చూసుకుంటున్నారే తప్ప, ఎవరూ పెదవి విప్పి మాట్లాడటంలేదు.

కమీషనర్ అంత సడన్‌గా అత్యవసర సమావేశాన్ని యేర్పాటు చేశాడంటే—దాని వెనుక యేదో పెద్ద విషయమే దాగివుంది.

అందరి మనసుల్లోనూ విషయాన్ని తెలుసుకోవాలనే

ఆరాటం వుంది. కానీ కమీషనర్‌తో మాట్లాడే ధైర్యాన్ని చెయ్యలేకపోతున్నారు. ఆయనతో కలసి పాతిక సంవత్సరాలు పనిచేసిన రమణిమూర్తే చొరవ తీసుకోలేకపోయాడు. ఇక మిగిలినవాళ్ళు ఎలా ధైర్యం చెయ్యగలరు?

పావుగంట పైచిలుకు పూర్తి టెన్షన్‌తో గడిచిపోయింది.

కమీషనర్ టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చాడు. జేబులోంచి వామేగా సిగార్ తీసి వెలిగించాడు. బలంగా రెండు దమ్ములు పీల్చాడు. ఎదురుగా వున్న ఆఫీసర్ల నోమారు తీక్షణంగా చూశాడు.

ఆఫీసర్లందరూ ఆ చూపులను తట్టుకోలేక పోయారు. తాము చేసిన తప్పేమిటో తెలియకపోయినా తలలు వంచుకున్నారు.

"తలలు దించుకున్నంత మాత్రాన సమస్యలు పరిష్కారం కావు. అసలు తలలు దించుకోవాల్సిన పరిస్థితి యెందుకు రావాలని?" కమీషనర్ శ్రీపతి గొంతు ఉరిమింది.

శ్రీపతి వింత ప్రవర్తనకు అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. ఒక్కసారి అందరూ తలలు పైకెత్తారు. కొందరయితే 'ఇదెక్కడి తద్దినంరా బాబూ!' అనుకున్నారు.

"పాదేరు డివిజన్ మీదేనా?"

"యస్. సర్!" ఇన్‌స్పెక్టర్ సత్తిరాజు లేచి నిలబడ్డాడు. అతని గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తటం ఆరంభించాయి.

"మాడుగుల?"

"ప్రకాశరావుగారు చూస్తున్నారు...."

ప్రకాశరావు వినయంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీ చుట్టుపక్కల జరుగుతోన్న విషయాలు మీకు తెలుస్తోన్నాయా?"

కమీషనర్ ప్రశ్నకు ఆ యిద్దరి ఆఫీసర్ల దేహం లోను కత్తివాటుకు నెత్తురుచుక్క లేదు. "సార్ ...." ఇద్దరి గొంతూ ఒకేసారి పెగలింది.

శ్రీపతి వారిమీంచి తన చూపులను మార్చి రమణ మూర్తిని చూశాడు.

రమణమూర్తి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

"ఛ! మన సర్కిల్‌లో జరిగిన విషయాలను ఒరిస్సా పోలీసులు రాబట్టి, మనకు తెలియజేసేదాకా మనం—ఏ విషయాన్ని తెలుసుకోలేని దౌర్భాగ్య స్థితిలో వున్నా మన్న మాట."

ఆఫీసర్లు ఎవరైనా కిక్కురుమంటే వొట్టు.

"ఇదోటి చాతోచ్చు. ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా కూర్చుంటే సమస్యలు తీరుతాయా? మొన్న ఆంధ్రా బ్యాంకు దొంగతనం ఎంతవరకూ వచ్చింది?"

"పోయిన సొమ్ము పాతిక లక్షలు ..." ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్నాడు రమణమూర్తి.

"పాడిందే పాడరా ...అన్నట్లు నాకు కావలసింది పోయిన సొమ్ము—కలుపులు బద్దలు కొట్టిన విధమూ కాదు.... దొంగల గురించి ఏమయినా ఆచూకీ తెలిసిందా అని...."

"ఆ ప్రయత్నంమీదే వున్నాం సార్!"

"కంప్యూటర్ ఫీడింగ్ యిచ్చారా?"

"ఇచ్చాం! సార్! ఈ నాలుగు నెలలలో దాదాపు ఆరవై దొంగతనాలు జరిగాయి. పోయిన సొమ్ము కోట్ల

లోనే వుంటుంది. కానీ విచిత్రం—ఒక దొంగతనానికి మరో దొంగతనానికి సాపత్యం లేదు. మానభంగాలూ, హత్యలూ, దోపిడీలూ, సజీవ దహనాలూ, దహన కాండలూ....వీటన్నిటి వెనకా అదృశ్య హస్తం వుండి వుండాలి. అన్నీ పథకం ప్రకారం విభిన్న రీతులలో జరుగుతోన్నాయి. ఆచూకీ దొరకటం చాలా కష్టంగా వుంది" రమణమూర్తి వినయంగా వివరించాడు.

"షిట్! ఇన్ని జరిగినా మనం నత్త నడకే నడుస్తోన్నామన్న మాట. యెక్కడేసిన గొంగళీ—అక్కడే...."

"కాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తోన్నాం సార్!"

శ్రీపతి తల పంకించాడు. యాష్ను ట్రేలో దులిపి ఓ నిముషంపాటు పొగ పీల్చాడు. తరువాత సిగార్ను ట్రేలో పడేసి "ఖాదర్ బాబా గురించి విన్నారా?" అన్నాడు.

ఖాదర్ బాబా— పేరు వినగానే అందరి వూపిరి ఒక్కసారి ఆగిపోయింది. ఎయిర్ కండిషన్డ్ గది ఎలక్ట్రికల్ ఓవన్లా మారిపోయింది. అందరి యూనిఫారాలూ చెమటతో తడిసిపోయాయి. ఒక్కసారిగా వాతావరణం మారిపోయింది. ఇన్స్పెక్టర్ అవినాష్ పరిస్థితి మరోలా వుంది. అతని మొహంలోకి రక్తం వుబికి వచ్చింది. కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా కణకణ లాడాయి. దవడ కండరాలు బిగుసుకుపోయాయి. గుప్పిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

శ్రీపతి అక్కడి వాతావరణంలో వచ్చిన మార్పును పసిగట్టాడు. "రిలాక్స్! డోంట్ అన్ నెససర్లీ గెట్ ఎక్సైటెట్" అని అందర్నీ ఓమారు చూసి మళ్ళా ప్రారంభించాడు. "మొన్న జూలైలో నాగమునిగారి కారు దొంగ

తనం జరిగింది. ఆ కారుని భువనేశ్వర్లో అమ్మజూపితే ఒరిస్సా పోలీసులు ఇద్దర్ని అనుమానించి అరెస్టు చేశారు. వాళ్ళదగ్గర మన రాష్ట్రంలో దోచుకోబడిన నోట్లు కొన్ని దొరికాయి. వారిద్దరూ ఖాదర్ బాబా అనుచరులని ఒరిస్సా పోలీసులు అనుమానిస్తున్నారు" అన్నాడు శ్రీపతి.

రమణమూర్తి నీళ్ళు నమిలాడు.

"హోమ్ మినిస్టర్ ఫోన్ చేశాడు. మనకి చేతకాక పోతే కేసును సి.బి.ఐ.కి ఒప్పచెబుతానన్నాడు. మనకి ఏయింత నామోషీయో ఆలోచించండి" అన్నాడు శ్రీపతి.

అక్కడున్న ఆఫీసర్ల దవడ కండరాలు వాళ్ళ ప్రయత్నాలు లేకుండానే బిగుసుకొన్నాయి.

"వెల్! మీరు విషయాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్లున్నారు. ఇప్పుడు ఏం చేద్దామో చెప్పండి" అన్నాడు శ్రీపతి.

సత్తిరాజు గొంతు సవరించుకున్నాడు "ఏముంది సార్, మనవాళ్ళను తీసుకొని చింతపల్లి, పాడేరు అడవులను గాలిస్తే పోతుంది" అన్నాడు.

"అదంత మంచి పద్ధతి కాదు. ఎన్‌కౌంటర్ జరిగితే సంభవించే పరిణామాలు మరోలా వుంటాయి. మనకి కావలసింది ఖాదర్ బాబా! అతడు ఎక్కడున్నాడో మనకు యిదమిద్ధంగా తెలియదు. చింతపల్లిలో వున్నాడేమోనన్న అనుమానం తప్ప మనకు అతని స్థావరం తెలియదు. అదీగాక చింతపల్లి, గూడెం మొదలయిన ప్రాంతాల్లో నక్సలైట్లు వున్నారు. మనం వాళ్ళను రెచ్చగొట్టినట్లవుతుంది, అసలే వాళ్ళు మనమీద పని గట్టారు. రూరల్ ఎస్.పి.కి బెదిరింపు వుత్తరాలు కూడా పంపారు."

"యస్! సర్! అదీ పాయింటే!" అన్నాడు రమణ మూర్తి.

"యస్! అందుకే ఈ ఎసైన్ మెంట్ ను, ఎవరికో ఒకరికి అప్పజెప్పదల్చాను. మిమ్మల్ని ఇక్కడ రమ్మన్న కారణం కూడా అదే!"

అంతలో అవినాష్ చటుక్కున లేచి నుంచున్నాడు. "సార్! అవకాశం యిప్పిస్తే, నేను వాడిని పట్టుకుంటాను సార్!" అన్నాడు.

శ్రీపతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి. తన ఉద్యోగంలో జాలీ దయా వుండరాదని అతనికి తెలుసు. అయినా తన ప్రాణస్నేహితుడు శర్మ అతని కళ్ళముందు మెదిలాడు. సంవత్సరం క్రితం శర్మ కూడా సరిగ్గా యిలాంటి నిర్ణయాన్నే తీసుకుని ప్రాణంమీదికి తెచ్చుకున్నాడు. ఇప్పుడు మళ్ళీ తను అతని కొడుకును బలియ్యలేడు. అందుకే తటపటాయించాడు.

"ఆవేశం వద్దు. నువ్వు కుర్రాడివి. తొందరపడితే ప్రమాదం. అందులోనూ ఇంకా పెళ్ళి చేసుకొని పట్టుమని పదిరోజులయినా కాలేదు. ఓ నెలరోజుల పాటు సెలవు తీసుకొని హనీమూన్ కు వెళ్ళు" అన్నాడు.

"లేదు సార్! నన్నాపకండి. ముందుగా ఆ దుర్మార్గుడిని ఉరికంబం ఎక్కిస్తేగానీ, నాకు మనశ్శాంతి లేదు సార్. నా తండ్రి చితిమంటలు నా గుండెలను పేల్చేస్తున్నాయ్ సార్. నాకు హనీమూన్ కన్నా నా తలిదండ్రుల చితిల దగ్గర చేసిన ప్రతిజ్ఞే ముఖ్యం. నన్ను ఆశీర్వదించి యీ పనిని నాకు ఒప్పగించండి సార్!" అన్నాడు అవినాష్.

అతని పట్టుదలకు శ్రీపతి ముచ్చటపడ్డాడు. కాదన్నా

అవినాష్ ఒప్పుకోడని గ్రహించాడు శ్రీపతి. అందుకే యిక యెదురు చెప్పలేదు. "సరే. ఆల్ ది బెస్ట్!" అంటూ టేబిల్ సొరుగులాగి ఫైలు అందించాడు.

అవినాష్ ఆ ఫైలును ఆప్యాయంగా అందుకున్నాడు.

"ఎప్పుడు బయలుదేరుతావ్?"

"ఎప్పుడో ఎందుకు సార్! ఈ రాత్రికే!"

"గుడ్, మన బాయిస్ నలుగుర్ని సెలక్ట్ చేసుకుని తీసుకు వెళ్ళు."

"అవసరంలేదు సార్. పని గుట్టుగా జరిగితే మంచిది. నేనొక్కడినే వెళతాను."

శ్రీపతి అతని భుజం తట్టాడు. "వెల్ మై బోయ్! ఆల్ ది బెస్ట్. కావల్సిన అమ్యూనిషన్ తీసుకు వెళ్ళు" అన్నాడు.

"థాంక్యూ! సార్!...." అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు అవినాష్.

"పాడేరులో విన్సెంట్—అని మన యిన్ఫార్మర్ వున్నాడు. నీకు కావలసిన సమాచారాన్ని ఆయన అందిస్తాడు. ఇప్పుడు ఫోన్ చేస్తాను. ఉదయం ఎనిమిది లోపు ఆయనను కలుసుకో;" అన్నాడు శ్రీపతి.

"యస్! సార్!" అంటూ బయటకు వచ్చాడు అవినాష్. జీప్ ఎక్కి స్టార్టు చేశాడు.

జీపు ముందుకు వురికింది.

అవినాష్ మనసంతా గతం అనే చేదుతో నిండి పోయింది.

2

టేబిల్ మీద వున్న ఫోన్ ట్రింగ్....ట్రింగ్.... మంటూ మోగటంతో, చూస్తోన్న ఫైలును ప్రక్కన

పెట్టి ఎస్. పి. వర్మ రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

"హలో! వర్మా హియర్ ....!"

"నా పేరు ఖాదర్ బాబా...." గొంతు గరగర లాడింది.

వర్మ పళ్ళు గిట్టకరిచాడు. రిసీవరు చెవుకు అతుక్కు పోయింది. "ఏం కావాలి?" వర్మ గొంతులో విసుగు ధ్వనిస్తోంది.

"నీతో బేరం పెట్టుకోవాలని ఫోన్ చేశాను."

"షటప్! హూ డేర్ యూ....బా...."

"అ....అ....షరీ తొందరపడకు భాయ్! తర్వాత చాలా పరేశాన్ ఔతది" డబ్బాలోంచి రాళ్ళు దొర్లాయి.

"పరేశానూ లేదు, పిండాకూడూ లేదు, మర్యాదగా ఫోన్ పెట్టెయ్."

"వద్దు వర్మా సాబ్! ఒక్క క్షణం చాలు. నా మనుషులు నలుగురు మోజుపడి ఓ చిన్నదాన్ని కాసేపు ఆడుకోవటానికి రమ్మన్నారు. అది మొండికేస్తే కొంచెం మోటుగానే జబర్దస్తీ చేశారు. లాడ్జికి పోయే టయిమ్ లేక, కిళ్ళీ షాపును చోటు చేసుకున్నారు. వాళ్ళ నశీబ్ బాగోక అటు జీవ్‌లో పోతోన్న నీ కంటపడ్డరు. బొక్కలో తోస్తివి. చూడు భాయ్! నీకు అక్క, దాని బాబుకి అక్క ....ఇంక యెదుకు చెప్పక. ఏదో బహానాతో మా వాళ్ళను వదిలెయ్!"

వర్మ పళ్ళు కొరికాడు. "ఒరేయ్! వాళ్ళని వదలటం కాదురా, నీ తాట వొలుస్తాను. ఖబడ్దార్!"

"వర్మాజీ! మరీ అంత తొందర వద్దు. నేను ఇప్పుడు ఎక్కడ నుంచి మాట్లాడుతున్నానో తెలిస్తే నీకు గుండాగి

పోతుంది" అన్నాడు ఖాదర్ బాబా.

శర్మ ఒక్కక్షణం సంశయించాడు. మరుక్షణం అప్రయత్నంగా "ఎక్కడ నుండి?" అన్నాడు.

"ఎస్.పి. బంగ్లా నుండి."

శర్మ వులిక్కిపడ్డాడు. తూలి ముందుకు పడబోయి తమాయించుకున్నాడు. 'ఎంత ధైర్యం? తన బంగ్లా నుండి; తనకు ఫోన్ చేస్తాడా? తన వాళ్ళందరూ చచ్చారా?'

ఖాదర్ బాబా తెరలు తెరలుగా నవ్వాడు. అతడి నవ్వు శర్మ గుండెల్ని పిండుతోంది. "నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో నాకు తెలుసు. నీ యింట్లో జొరబడి నిన్నే బెదిరిస్తోన్నాను అంటే ఈ ఖాదర్ బాబా యెంతటి అసాధ్యుడో నీకు బోధపడి వుంటుంది. అందుకే మా వాళ్ళను మర్యాదగా వదిలెయ్!" అన్నాడు.

"ఇంపాసిబుల్ ...."

"సరే నీకు మళ్ళా రేపు ఇదే సమయానికి ఫోన్ చేస్తాను. ఆలోచించుకో. ఈలోగా నీకు నా గురించి తెలియచెప్పాలి. చిన్న సేంపిల్ చూపిస్తాను."

శర్మ గుండెల్లో రాయి పడింది. దుర్మార్గుడు యేం చేస్తోన్నాడో యేమిటో? "చూడు మిస్టర్! నువ్వు చేస్తోన్నది మంచిపని కాదు. మర్యాదగా చట్టానికి లొంగిపో" అన్నాడు.

"మరో పది నిముషాలలో నువ్వు యింటికి వచ్చి. చూసుకో, నల్లై యేళ్ళు పడిలో పడినా నీ పెళ్ళాం బింకం సడలలేదు. అవును నీ భార్య అందం అంతా ఆమె జాతులో వుందనుకుంటున్నావు గదూ! నువ్వు యింటికి వచ్చేటప్పటికి ముండనం జరిగిన నీ పెళ్ళాం నీకు దర్శన

మిస్తుంది"

వర్మ మొహం అంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. "మిస్టర్ బాబా!" అంటూ యేదో అనబోయాడు. అటు వయిపు నుండి లైన్ కట్ అయిపోయింది.

వర్మ గాభరాపడుతూ కుర్చీలోంచి. హడావుడిగా లేచాడు. పరుగులాంటి నడకతో బయటకు వచ్చాడు. అంత వేగంతోనూ కారు ఎక్కాడు. "ఇంటికి పోనియ్" అన్నాడు. డ్రైవర్ను చూసి.

అయ్యగారి కంగారుని అర్థం చేసుకున్న డ్రయివర్ కారును ముందుకు వేగంగా దూకించాడు.

మరో పది నిముషాల్లో కారు బంగ్లా ముందు ఆగింది. కారులోంచి అదురుతోన్న గుండెలతో క్రిందకు దిగాడు వర్మ.

బంగ్లాలో స్మశాన నిశ్శబ్దం తాండవిస్తోంది.

వర్మ లోపలకు నడిచాడు. బెడ్రూమ్ గుమ్మం బయట, ఇన్స్పెక్టర్లూ, కాన్స్టేబుల్సూ, గుమిగూడి వున్నారు.

జరగకూడని దేదో జరిగిందని గ్రహించాడు వర్మ. అందర్నీ తప్పించుకొని లోపలకు వెళ్ళాడు. అతని భార్య మంచంమీద నిర్జీవంగా పడుంది. ఆమె అందమయిన వంకీల జుత్తంతా, జడగా మంచం ప్రక్కనే పడివుంది.

వర్మ మంచం దగ్గరకు అడుగులు వేశాడు. "శారదా!" అంటూ భార్య నడుంమీద పడిపోయి భోరుమని ఏడిచాడు.... పది నిముషాలు పోయాక తేరుకున్నాడు. "ఇంట్లో యింతా జరుగుతూంటే మీరేం చేస్తున్నారు?" అన్నాడు.

"సార్! అతను మీతో పనుందని వచ్చాడు. కాసేపు

విక్రమ్ గారితో తన పాస్ పోర్టు గురించి మాట్లాడాడు. మా కందరికి కాంప్లిమెంట్లంటూ సెంటు బాటిల్స్‌ను యిచ్చాడు. అందరికీ సెంటుని స్ప్రే చేశాడు. అంతే యేం జరిగిందో తెలియదు.... మెలకువ వచ్చేటప్పటికి వాడు కారెక్కి వెళ్ళిపోతున్నాడు" అన్నారు గార్డ్స్.

"ఎవరేదిచ్చినా అలా తీసుకోవటమేనా!" అంటూ ఓ క్షణం అరిచి, మంచంవయిపు చూశాడు వర్మ.

మంచం అవతల నుండి సన్నగా మూలుగు వినిపిస్తోంది.

వర్మ అటు వెళ్ళాడు. అక్కడ పనిమనిషిని తాళ్ళతో కట్టేసి పడేశారు. నోటికి టేప్ అతికించారు.

గార్డ్స్ ఆమెను రిలీజ్ చేశారు.

పనిమనిషి గొల్లుమంది. "అమ్మగారు ఎంత బతిమాలినా ఆ దొంగ సచ్చినోడు యినలేదండి. నన్ను తాళ్ళతో కట్టిపడేసి, అమ్మగారి తలను....మీకు వోర్నింగటండి, లేకపోతే అమ్మగార్ని మరేదో చేస్తానన్నాడండి? అమ్మగారు గట్టిగా బొబ్బపెట్టి పడిపోయారండి" అని చెప్పింది.

వర్మ పళ్ళు కొరికాడు.

విషయం తెలిసి ఒక్కొక్కరే వర్మను ఓదార్చటానికి పోగడ్డారు.

అందరిలోకీ యెక్కువ బాధపడింది కమీషనర్ శ్రీపతి.

ఖాదర్ బాబాని నరికి పోగులు పెడతానని ప్రతిజ్ఞ చేసి ఆ రోజు రాత్రికే బయలుదేరాడు వర్మ. శ్రీపతి ఎంత వద్దన్నా వినలేదు.

కానీ జరిగింది మరొకటి—

మర్నాడు ఉదయం—ఎస్.పి. వర్మ శవం కమిషనర్ యింటి గుమ్మం దగ్గర ప్రత్యక్షమయింది.

పోలీసు ట్రయినింగ్‌లో వున్న అవినాష్ తల్లిదండ్రుల చావు గురించి తెలుసుకుని ఉద్రేకపడిపోయాడు.

శ్రీపతి అతడిని శాంతపరిచాడు.

ఆ రోజు నుండి ఖాదర్ బాబా మీద పగపట్టాడు అవినాష్.

కానీ యేనాడూ ఖాదర్ బాబా అతనికి యెదురుపడలేదు.

దోపిడీలూ, దుర్మార్గాలూ మాత్రం తగ్గలేదు. అతని పేరు చెబితే చాలు ప్రజలంతా భయపడి ఛస్తున్నారు....

3

జీపు హారన్ వినిపించటంతో ఊర్మిళ బయటకు వచ్చింది.

జీపులోంచి దిగుతోన్న భర్తను ఆప్యాయంగా చూసి జీపు దగ్గరకు పరుగెట్టుకు వచ్చింది. అవినాష్‌ను అమాంతం కౌగలించుకుంది. అవినాష్ ఆమెతోపాటు లోపలకు వెళ్ళాడు. అతనికి భార్యను చూస్తుంటే జాలి వేస్తోంది. ఆమెను వదలి ఎసైన్‌మెంట్‌కు వెళ్ళటానికి అతని మనసొప్పలేదు.

"ఏమిటండీ! అదోలా వున్నారు....?" అంది ఊర్మిళ.

"ఏమీ లేదు...." అంటూ యేదో సర్దబోయాడు అవినాష్.

కానీ ఊర్మిళ తక్కువది కాదు. ఎదుటి మనిషి మనసుని క్షణాలలో పసిగట్టేస్తుంది. అందులోనూ అవినాష్

సంగతి ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఇంటికి వచ్చినదగ్గర్నుండీ ఒక్క క్షణం కూడా సరిగా వుండడు. చిలిపి పనులు చేస్తూ ఊర్మిళను వేధిస్తూ వుంటాడు. కానీ యిప్పుడు వచ్చిన దగ్గరనుండీ ముభావంగా వున్నాడు. అందుకే ఊర్మిళ అతడిని వదలదల్చుకోలేదు.

నెమ్మదిగా అసలు సంగతికి వచ్చాడు అవినాష్.

"ఎప్పుడు బయలుదేరాలి?"

"ఈ రాత్రికే!"

"మీతో నేనూ వస్తాను."

"ఊర్మిళా!" ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయాడు అవినాష్. అంతలోనే తేరుకుని "నేను వెళ్ళేది హనీమూన్ కు కాదు. ఒక దుర్మార్గుడిని పట్టుకోవటానికి. అందులోనూ అతి గతి లేని అరణ్యంలోకి. రాత్రీ పగలూ తెలియకుండా కష్టపడాలి. ఎండపొడ ఎరుగని సుకుమారివి. వద్దు ఊర్మిళా! ఇంట్లో రెస్టు తీసుకో! అదృష్టం బాగుంటే తొందరలోనే తిరిగొచ్చేస్తాను" అన్నాడు.

"అదృష్టం కలిసి రాకపోతే!"

"ఊర్మిళా!"

"అవునండీ! మీరన్నట్టే మీరు వెళ్ళబోయేది, ఒక కర్కోటకుడి దగ్గరకు. అరణ్యంలోకి. అందునా ఒంటరిగా వెళ్ళటం మంచిది కాదు. శత్రువుని జయించటానికి కృష్ణుని వెంట సత్యభామ, అరణ్యవాసానికి రాముని వెంట సీత వెళ్ళలేదా....? కాదనకండి. మనకి యిదే హనీమూన్!"

"వద్దు ఊర్మిళా! ఇది ఆడవాళ్ళు జోక్యం చేసుకోవాల్సిన విషయం కాదు."

"వద్దండీ! నా మాట కాదంటే నామీద ఒట్టే"

గారాలు పోయింది ఊర్మిళ.

అవినాష్ కాదనలేకపోయాడు. "సరే నీ యిష్టం" అన్నాడు.

"థాంక్స్!" అంటూ అతడిని చుట్టేసింది.

అవినాష్ రెండు పెద్ద పెద్ద ఎయిర్ బాగ్ లు తీసుకు వచ్చి మంచంమీద పెట్టాడు. వాటిల్లో బట్టలు సర్దు కున్నారు. బ్రెడ్లూ, బిస్కట్లూ, గ్లూకోజ్, ఎలక్ట్రాల్ పేకెట్లూ, ఫ్లాస్కూ, వాటర్ బాటిలూ, ఒకటేమిటి కావలసిన సరంజామా అంతా సర్దేశారు. పిస్టల్సూ, హాండ్ గ్రెనేడ్లూ, డబుల్ బారల్ గన్నూ, మరో సంచిలో సర్దేరు.

అవినాష్—శ్రీపతి తనకు అందించిన ఫైలును తెర చాడు.

ఒక్కొక్క పేజీ తిరగేయసాగాడు. ప్రతీ పేజీ చివర ఖాదర్ బాబా ఫోటో అతికించి వుంది. ఒక ఫోటోకు మరో ఫోటోకూ పోలిక లేదు. ఆ ఫోటోలన్నీ ఖాదర్ బాబావే అంటే నమ్మశక్యం కాదు.

ప్రతి పేజీలో ఆ రోజు జరిగిన హత్యో, దోపిడీయో, మానభంగమో.... టైప్ చేయబడి వున్నాయి. ఆ దురాగతంలో బాబాకు సహాయపడిన వ్యక్తుల పేర్లూ.... ఇతర అనుమానితులూ.... ఆచూకీలూ.... పోయిన వస్తువులూ.... వాటి వివరాలూ.... పోగొట్టుకొన్న వాళ్ళ అడ్రెసులూ.... మానభంగాలవల్ల చనిపోయినవారి వివరాలూ.... అన్నీ వున్నాయి.

పేజీలను తిరగేస్తోన్న అవినాష్ మొహంలో ఆశ్చర్యం చోటుచేసుకుని, పేజీ పేజీకి అది రెట్టింపు.... రెట్టింపుకు రెట్టింపూ.... అయిపోతోంది.

"ఏమిటండీ! అంత సీరియస్‌గా చదువుతోన్నారు?" ఊర్మిళ ఆసక్తిగా అడిగింది.

"అదికాదు ఊర్మిళా! ఇన్ని దురాగతాలు జరిగాయా! కానీ ఒక్కసారి కూడా ఖాదర్‌బాబా అరెస్టు కాలేదు. కనీసం అతని అనుచరులు కూడా పోలీసులకు దొరకలేదు. ఒకళ్ళిద్దరు, అనామకులు దొరికినా.... వాళ్ళకు ఆ దొంగ తనంతో సంబంధం లేదని తెలిసిపోవటంవలన, పోలీసులు వాళ్ళని వదిలేశారు."

"విచిత్రంగా వుందే!...." ఊర్మిళ రెప్పలు తాటించింది.

మరో పావుగంటలో యిద్దరూ తయారయి జీపు ఎక్కారు.

టాంకు నిండా ఆయిల్ నింపుకుని, బంకు దగ్గర నుండి జీపు పాదేరువయిపు పరుగు తీయటం ఆరంభించింది.

4

తెల్లవారుజాము మూడు గంటలు దాటింది.

చలి విపరీతంగా వుంది. ఎముకలను తొలికేస్తోంది.

జీపు పాల్‌ఘాట్ రెస్టారెంట్ ముందు ఆగింది. ఇంకా రెస్టారెంటు తలుపులు పూర్తిగా తెరవలేదు. లోపల నుండి ఫలహారాలు తయారవుతోన్నట్లు వాసనలు, చప్పుళ్ళు వినిపిస్తోన్నాయి.

డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చుని వున్న అవినాష్ క్రిందకు దిగాడు. సగందాకా తెరిచివున్న రెస్టారెంట్ షట్టర్ లోంచి లోపలకు చూస్తూ "కాఫీ వుందా?" అని అడిగాడు.

అయ్యప్పస్వామికి పూజ చేస్తోన్న నాయర్ వెనక్కి

తిరక్కుండానే "రెండు నిముషా" అన్నాడు.

అవినాష్ జీప్ దగ్గరకు తిరిగివచ్చాడు. ఊర్మిళను చూసి "బ్రష్ చేసుకో!" అన్నాడు.

జిప్ బాగ్ లోంచి బ్రష్ నూ పేస్టునూ బయటకు తీసింది ఊర్మిళ. ఒక బ్రష్‌ను నోట్లో వుంచుకుని మరో బ్రష్‌ను అవినాష్‌కు అందించింది.

మరో పావు గంటలో కాఫీ టిఫిన్లు పూర్తయ్యాయి.

అవినాష్ టయిమ్ చూసుకొన్నాడు.

నాలుగు కావటానికి కొన్ని నిముషాలు వుంది.

అతడు నాయర్ కు బిల్లు చెల్లించాడు.

"విన్సెంట్ మాస్టారి ఇల్లెక్కడ?"

అవినాష్‌ను అదోలా చూశాడు నాయరు. "అక్కడ- అదే నేరుగా పోతే టర్నింగ్ వస్తది. అక్కడ కాఫీ ప్లాంటేషన్ ఆఫీసు వుంది. దానెదురుగా వున్న సందులో మూడో ఇల్లు" అన్నాడు.

అక్కడ నుండి బయటకు వచ్చి జీపు ఎక్కారు. జీపు స్టార్టయ్యింది.

మాస్టారు ఇల్లు సులభంగానే దొరికింది.

జీపు ఆగిన శబ్దం విని తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. గుమ్మం అవతల పొట్టిగా బొద్దుగా తెల్ల గడ్డంతో వున్న వ్యక్తిని విన్సెంట్ గా గుర్తించాడు అవినాష్.

"నమస్కారం మాస్టారూ!" అన్నాడు జీపు దిగుతూనే,

అతని వెనక ఊర్మిళ కూడా జీపు దిగింది. ఆమె కూడా మాస్టారిని విష్ చేసింది.

మాస్టారు వాళ్ళకు ప్రతినమస్కారం చేసి లోపలకు

ఆహ్వానించారు.

"నా పేరు అవినాష్! ఈ మధ్యనే పోలీస్ డిపార్టుమెంటులో రిక్రూటయ్యాను. శ్రీపతిగారు మిమ్మల్ని కలవమన్నారు" అంటూ లోపలకు వచ్చి తన ఐడెంటిటీ కార్డును అందించాడు అవినాష్.

మాష్టారు గాభరాపడుతూ తలుపు బిగించారు. రెండు నిముషాలు తలుపుకు ఆనుకొని నిలబడి "కూర్చోండి" అన్నాడు.

గుండ్రంగా వున్న పెద్దా కానీ చిన్నా కాని గది. నేలమీద తుంగతో చేసిన చాపలు పరచివున్నాయి. గది మధ్య పేముతో చేసిన గుండ్రటి బల్ల, బల్లమీద దళసరి గాజు పలక. దాని క్రింద భారత దేశ పటం. బల్లచుట్టూ పేముతో చేసిన నాలుగు కుర్చీలు, కుర్చీలలో స్పాంజ్ దిళ్ళూ. గోడలకు గాంధీ మొదలుగా అనేకమంది నాయకుల తైలవర్ణ పటాలు.

ఓ ప్రక్కగా ఏసుక్రీస్తు శిలువ. శిలువ క్రింద రోజ్ వుడ్ బల్ల. దాని కిరువైపులా కొవ్వొత్తి స్టాండ్లూ, వాటి మధ్య బైబిల్. ఆ బల్లకు కొంచెం ఎడంగా పెద్ద పుస్తకాల రేక్కు, మరోవైపు టేకు బీరువా.

ఆ గదిని సర్దిన తీరుకు ఆశ్చర్యపోయింది ఊర్మిళ.

మాష్టారు ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

ఆయనకు ఇరుప్రక్కలా అవినాష్, ఊర్మిళ కూర్చున్నారు.

మాష్టారు గొంతు సవరించుకున్నారు. "శ్రీపతి నాకు మెసేజ్ పంపారు" అన్నారు.

"చెప్పారు."

"మీ నాన్నగారు నాకు బాగా తెలుసు."

అవినాష్ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఆయన బాబాతో ఒంటరిగా తలపడే అనవసరంగా ప్రాణాలు కోల్పోయారు."

"............"

"బాబూ! పెద్దవాడిని చెబుతున్నాను. ఇది నీ ఒక్కడికల్లా అయ్యేపని కాదయ్యా!"

"మరెలా మాస్టారూ! మొత్తం పటాలం అంతా రావాలా?"

"అలాగని కాదు."

"మరి నా బదులు మరొకరొచ్చినా అంతే కదా మాస్టారూ! మీరు నామీద వున్న అభిమానం కొద్దీ ఇలా చెబుతోన్నారు."

"అవును బాబూ! నువ్వు చెబుతోన్నదీ నిజమే!" అని "ముందు మీరు స్నానాలు చేసి విశ్రాంతి తీసుకోండి. తరవాత మాట్లాడుకుందాం!" అన్నారు.

"స్నానానికేముంది మాస్టారూ! ముందు విషయాని కొద్దాం."

అతని కార్యదీక్షను మెచ్చుకొన్నారు మాస్టారు. "అసిరమ్మా!" అని పిలిచారు.

"దొరా!" అంటూ లోపలనుండి పాతికేళ్ళ పడుచు ఆ గదిలోకి వచ్చింది.

ఆమె అందాన్ని చూసి "కొండమల్లి" అనుకున్నాడు అవినాష్. అంతలోనే తమాయించుకున్నాడు. అతని అవస్థ చూసి కిసుక్కుమని నవ్వబోయి ఆగింది ఊర్మిళ. అది చూసి అవినాష్ మొహం ఎర్రనయింది.

"బ్రెడ్ కాల్చి! ఆమ్లెట్లు వెయ్యి!" అన్నారు మాస్టారు.

"అట్నే దొరా!" అంటూ వచ్చినంత వేగంగానూ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది అన్నిరమ్మ.

మాస్టారు కుర్చీలోంచి లేచి బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళారు. చిన్న మ్యాప్ తో తిరిగివచ్చారు. మ్యాప్ ను బల్లమీద పరచారు. అది పాడేరు మొదలుకొని చింతపల్లి, అరకు, సీలేరు, నర్సీపట్నం, గూడెం, భద్రాచలం మొదలయిన మన్యప్రాంతాలన్నిటినీ చూపిస్తోంది. మ్యాప్ లో అక్కడక్కడ చిన్న చిన్న వృత్తాలు చుట్టారు.

"మీకు ఈ మ్యాప్ ను వివరించే ముందు కొంచెం ఖాదర్ బాబా గురించి చెప్పాలి" అంటూ ఖాదర్ బాబా గురించి చెప్పటం మొదలుపెట్టారు:

"ఖాదర్ బాబా యే రాష్ట్రానికి చెందినవాడో చెప్పటం కష్టం. హాజ్రఫిజాన్ అన్న పేరుతో బాబా తన కార్యక్రమాలకు 1969 లో నాంది పలికాడు. 1971 దాకా బొంబాయిని ఒక వూపు వూపాడనే చెప్పొచ్చు. అక్కడున్న స్థానిక స్మగ్లర్లతో పేచీపడి, మన్ మోహన్ పేరుతో ఢిల్లీ, తరువాత ఠాగూర్ పేరుతో కలకత్తా....యింకా అనేక పేర్లతో అనేక ప్రాంతాల్లో రకరకాల అవతారాలు ఎత్తి, చివరకు ఖాదర్ బాబాగా ఇక్కడ స్థిరపడ్డాడు.

అతడు ఒక్కసారికూడా పోలీసులకు దొరకలేదు. అతని చేతుల్లో చాలామంది ఆఫీసర్లు దుర్మరణం పాలయ్యారు. బాబా పచ్చినెత్తురుతాగే పరమ కిరాతకుడు. వాడిలో వున్న ఒకే ఒక్క మంచితనం వాడిని యింత కాలం కాపాడుతూ వస్తోంది. వాడు సంపాదించిన దాంట్లో బీదాబిక్కీకి పంచిపెడతాడు. అది ధర్మంకోసం కాదు, రక్షణ కోసం.

వాడి స్థావరం ప్రస్తుతం చింతపల్లి అడవులలో వుంది. ఆ చుట్టుపక్కల వున్న గూడాలలో వాడి అనుచరులు యథేచ్ఛగా తిరుగుతూ వుంటారు. పోలీసు రెయిడింగ్ జరిగితే వారి సంగతి గూడెం ప్రజలు పోలీసులకు చెప్పరు. దానికి రెండు కారణాలున్నాయి. ఒకటి వాడిచ్చే డబ్బుకు ఆశపడి. రెండు చెపితే చంపేస్తా రేమోనని భయపడి."

అనిరమ్మ అక్కడకు రావడంతో మాస్టారి ప్రసంగం ఆగిపోయింది.

రోస్టు చేసిన బ్రెడ్ ముక్కలనూ, ఆమ్లెట్లనూ టేబిల్ మీద వుంచి, నీళ్ళు తేవటానికి వెళ్ళింది అనిరమ్మ.

తినుబండారాలను — మాస్టారు మూడు ప్లేట్లలో సర్దేరు. ఊర్మిళ ఆయనకు సాయపడింది.

పదినిముషాలలో తినటం పూర్తయింది.

అనిరమ్మ వాళ్ళకు టీ అందించింది.

ప్లేట్లనూ, టీ కప్పులనూ తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళి పోయింది.

మాస్టారు మళ్ళా మొదలుపెట్టారు:

"నా కందిన సమాచారం ప్రకారం ఖాదర్ బాబా ప్రస్తుతం తన స్థావరంలోనే వున్నాడు. ఇంకా కొంత కాలం అక్కడే వుంటాడు. మీరు అతని స్థావరం దగ్గరకు చేరుకుని వాడిని లొంగదీసుకోండి" అన్నారు.

"అతని స్థావరం ఎక్కడో చెప్పగలరా మాస్టారూ?" నిదానంగా ప్రశ్నించాడు అవినాష్. టేబిల్ మీద వున్న మ్యాప్‌ను చూపించారు మాస్టారు.

అవినాష్, ఊర్మిళ మ్యాప్ మీదకు దృష్టి సారించారు.

మాస్టారి చూపుడు వ్రేలు ఒక వృత్తం మీదికి వెళ్ళింది.

"ఇది మినములూరు. ఈ కొండల్లో ఎత్తయిన ప్రాంతం. ఇక్కడ ఎరుకనాయుడని ఓ చిన్న హోటల్ నడుపుతుంటున్నాడు. బాబాకూ అతని ముఠావాళ్ళకూ ఎరుకనాయుడు మీడియేటర్. అతడిని మీ నాన్నగారు చాలాసార్లు యింటరాగేట్ చేశారు. ఫలితం కనిపించ లేదు. వాడిమీద నిఘా వేసినా ఫలితం లేకపోయింది. మీకు ఈ మ్యాప్ లో కనిపిస్తోన్న చిన్న చిన్న వృత్తాల్లో ఎరుకనాయుడులాంటి వాళ్ళు వున్నారు. వాళ్ళను ఏం చేసినా ప్రయోజనంలేదు" అని కాసేపు ఆగి చూపుడు వేలును పెద్ద వృత్తం దగ్గర ఆపాడు మాస్టారు. అక్కడ ఆయన చెయ్యి చిన్నగా వణికింది.

"ప్రస్తుతం వాడి స్థావరం యిక్కడే వుంది" అన్నారు.

"థాంక్యూ మాస్టారూ! థాంక్యూ!" అవినాష్ ఉత్సాహంగా కదిలాడు.

"మరీ అంతగా భుజాలెగరెయ్యకు. అతని స్థావరం యిరవై మైళ్ళ వ్యాసార్థం లోపల వుంది. ఈ ప్రదేశాన్ని గాలించటానికి రోజులు పడుతుంది. లోగడ హెలికాప్టర్ల మీద కూడా సెర్చ్ జరిగింది. స్థావరం కనిపించలేదు."

అవినాష్ నీరు కారిపోయాడు. "స్థావరం అక్కడ వుందని మీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు.

"బాబా అనుచరులను వెంబడించిన పోలీసులు సరిగ్గా యీ సర్కిల్లోనే తమ ప్రాణాలను కోల్పోయారు. ఇటునుండి బయలుదేరిన గుర్రాలు చింతపల్లి దరిదాపుల్లో మాయం అవుతోన్నాయి. పైగా ఆ ప్రాంతం యిక్కడి వాళ్ళకు ఒక ప్రొహిబిటెడ్ ఏరియా—ఆ ప్రాంతం

అంతా భయంకరమైన అడవి. బాబాకు అన్నివిధాలా అనుకూలమయింది."

"మరయితే అతని స్థావరాన్ని కనుగొనే మార్గమే లేదా?" అవినాష్ కంఠంలో నిరాశ.

"నేను మీకో చిన్న హింట్ యివ్వగలను."

అవినాష్ ఉత్కంఠతో ముందుకు వంగాడు.

"బాబా నివాసం ఏర్పరుచుకొన్న ప్రాంతంలో నీరు లేదు. అందుకే ఆ పదిహేను వందల చదరపు మైళ్ళ ప్రాంతంలోనూ ఒక్క గూడెంకూడా లేదు. ఇప్పుడు బాబా విషయానికి వద్దాం. బాబా మనుషులూ గుర్రాలూ రోజులకు రోజులు బయటకు రాకుండా స్థావరంలోనే వుంటూ వుంటారు. నీరు లేకపోతే వాళ్ళు వుండలేరు. కాబట్టి ఆ ప్రాంతంలో ఎక్కడ నీరు పుష్కలంగా దొరుకుతుందో, అక్కడే బాబా స్థావరం వుంటుందనటంలో నూరుపైసల సత్యం వుంది" అన్నాడు మాస్టారు.

అవినాష్ నోటిలోంచి అతనికి తెలియకుండానే చిన్న విజిల్ బయటకు వచ్చింది.

మాస్టారు అతని భుజం తట్టారు.

తూర్పు తెల్లవారుతోంది. "మీరు పగలు అక్కడకు వెళ్ళటం మంచిదికాదు. చీకటి పడేదాకా విశ్రాంతి తీసుకోండి. రాత్రి మీరు ప్రయాణం ప్రారంభించవచ్చు" అన్నారు మాస్టారు.

అవినాష్ తల వూపాడు.

ఆ గదికి ఆనుకుని వున్న మరో గదిని—మాస్టారు వారికి చూపించాడు.

గది మధ్య రెండు నులక మంచాలు—వాటిమీద మెత్తటి పరుపులూ—వాటిని చూడగానే అవినాష్‌కు

నిద్రముంచుకు వచ్చేస్తోన్నట్లనిపించింది.

"నేను మిమ్మల్ని సాయంత్రం కలుస్తాను. మిమ్మల్ని యెవరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యరు. ఏదైనా అవసరం వస్తే ఆనిరమ్మను పిలవండి" అన్నారు మాస్టారు!

"మాస్టారూ! నాదో చిన్న సందేహం!" అన్నాడు అవినాష్.

"ఏమిటి?"

"మీ రెప్పుడయినా బాబాను చూశారా?"

మాస్టారు చిన్నగా నవ్వారు. "బాబా నన్ను వారానికి రెండుసార్లయినా కలుస్తో వుంటాడు. అతడు తన సహాయక కార్యక్రమాలను నాద్వారా జరిపిస్తో వుంటాడు" అన్నారు.

అవినాష్ ఆశ్చర్యపోయాడు. "మరి మీరు మాకు యెందుకు యిన్ఫర్మేషన్ యివ్వలేదు?" అని అడిగాడు.

"అతడు నన్ను కలిసి తిరిగి వెళ్ళి పోతున్నప్పుడు కానీ అతడు ఖాదర్ బాబా అని నాకు తెలియదు."

"మీరు యిన్ఫార్మర్ — అని అతనికి తెలుసా?"

"తెలియదనుకుంటాను. నేనంటే అతనికి చాలా గౌరవం. నేను అతని గురించి మీకు చెబుతోన్నానని తెలిస్తే అతని ప్రవర్తన యెలా వుంటుందో తెలియదు."

మరో పదినిముషాలు మాట్లాడి మాస్టారు బయటకు వెళ్ళిపోయారు.

5

జీపు ఘాట్ రోడ్డుమీద మెల్లగా పరుగెడుతోంది. జెరిగొడ్డులా పాకిపోతున్న రోడ్డుకు ఒక వయిపున కత్తితో నరికేసట్లున్న బండరాళ్ళు. మరోవైపు అగాధం. జీపు అటు తిరిగినా యిటు తిరిగినా ప్రమాదమే.

అవినాష్ జీపును ఏకాగ్రతతో నడుపుతున్నాడు. చలికి చేతులు వొంకర్లు పోతున్నాయి. ఒంటిమీదున్న జర్కిన్ గానీ దానిమీద కప్పుకున్న షాల్ గానీ చలిని ఆపలేకపోతున్నాయి.

ఊర్మిళ పరిస్థితికూడా అలానే వుంది. పళ్ళు గిట్ట కరుచుకు కూర్చుంది.

రాత్రి ప్రయాణాన్ని ముందుగానే వూహించిన అవినాష్ తనతో ఒక చిన్న బ్యాటరీ హీటర్ను తీసుకు వచ్చాడు. ఆ హీటరు జీపులో పనిచేస్తోన్నా చలిగాలి ప్రభావం మాత్రం ఏమీ తగ్గలేదు.

"కొంచెం టీ త్రాగి బయలుదేరుదాం!" అంది ఊర్మిళ.

జీపును ఒక చదునయిన ప్రదేశం దగ్గరకు పోనిచ్చి రోడ్డుకు బాగా యివతలగా తీసి ఆపాడు అవినాష్.

ఫ్లాస్కులోంచి టీని రెండు కప్పులలో పోసింది ఊర్మిళ.

వేడి టీ లోపలకు వెళుతోంటే కొంచెం హాయిగా వుంది వాళ్ళకు.

"ఎంత దూరం వచ్చాం?" అంది ఊర్మిళ.

అవినాష్ జేబులోంచి మ్యాప్ తీసి చూశాడు. "ఇంకో ముప్పై మైళ్ళు వెళితే మనం గమ్యం చేరుకున్నట్లే" అన్నాడు అవినాష్.

"అయితే యింకో గంటపైని చిలుకు ప్రయాణం వుందన్నమాట."

"అంతకన్నా యెక్కువ వేగంతో వెళ్ళటం ప్రమాదం."

మళ్ళీ ప్రయాణం మొదలయింది.

అవినాష్ సిగరెట్ వెలిగించి గుండెలనిండా పొగ నింపుకుని కదులుతోన్నాడు. ఊర్మిళ జీపు వెనక్కి వెళ్ళి పడుకుంది.

ప్రయాణం అరగంట పైచిలుకు సాఫీగానే జరిగింది.

జీపును నడుపుతోన్న అవినాష్ యెందుకో ఉలిక్కి పడ్డాడు. అతని సిక్త్ సెన్స్ అతడిని హెచ్చరించింది. జీపును ఆపాడు. దూరంగా గుర్రపుసకిలింపు వినిపించింది.

కుదుపుకు ఊర్మిళ లేచింది. "ఏం జరిగింది?" అంది.

"ఉష్!" అన్నాడు అవినాష్.

జీపు వెనకనుండి పెద్ద పగ్గం తీశాడు. పగ్గం చివర్ని జీపు వెనక వున్న కొక్కానికి కట్టాడు. పగ్గం రెండో చివర్ని రోడ్డువారగా వున్న చెట్టుకు కట్టాడు. సంగతేమిటో తెలియకపోయినా ఊర్మిళ అతనికి సాయపడుతోంది. ఇద్దరూ కలిసి జీపును పల్లంలోకి తోశారు. అదృష్టం బాగుండి ఆ ప్రాంతం చదునుగానే వుంది. శాఖీ ముక్కలను తొక్కుకుంటూ జీపు ముందుకుపోయి ఆగింది. అవినాష్ కంగారుపడుతూ, ఊర్మిళ చేతిని అందుకున్నాడు. ఆమెను తీసుకుని జీపు వారగా పరుగెట్టాడు.

రెండు నిముషాల తరువాత రోడ్డుమీద గుర్రాలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి. గుర్రాలు పరుగెట్టటంలేదు. నెమ్మదిగా నడుస్తోన్నాయి. గుర్రాలమీదున్న ఆగంతకుల మొహాలు వెన్నెల్లో క్రూరంగా కనిపిస్తోన్నాయి.

పదినిముషాలు పోయాక అవినాష్ లేచి నిలబడ్డాడు.

అదురుతున్న గుండెని అదుపులో పెట్టుకుని ఊర్మిళ లేచింది.

ఆ పదినిముషాలూ, చల్లగా వీస్తోన్న గాలి వారిని ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది.

ప్రమాదం దాటిపోగానే చలి మొదలయింది.

అవినాష్ రోడ్డు మీదకు వచ్చాడు.

"నువ్వు జీపు స్టార్టు చేసి రివర్సులో రా! నేను వెనక నుండి పగ్గంపట్టుకు లాగుతాను" అన్నాడు.

ఊర్మిళ జీపు స్టార్ట్ చేసింది. రివర్సు గేరు వేసింది.

జీపు విపరీతమయిన శబ్దం చేసిందే తప్ప వెనక్కు రాలేదు.

కాళ్ళు రెంటినీ చెట్టుకు బోటుపెట్టి బలాన్నంతటినీ ఉపయోగించి పగ్గాన్ని రెండు చేతులమధ్య ఇరికించుకుని జీపును వెనక్కు లాగసాగాడు అవినాష్.

అవినాష్‌కు చేతులు ఒరుసుకుపోతున్నాయి. చెమటా, రక్తం కలసి పగ్గం తడయిపోతోంది. అయినా పళ్ళ బిగువున బాధను భరించి అవినాష్ పగ్గాన్ని లాగుతూనే వున్నాడు.

అయిదు నిముషాలు గడిచింది. వారి ప్రయత్నం ఫలించింది. జీపు నెమ్మదిగా పైకిరాసాగింది. అవినాష్‌లో ఉత్సాహం పెరిగింది. లేని సత్తువ తెచ్చుకుని పగ్గాన్ని లాగటం మొదలుపెట్టాడు.

జీపు దాదాపుగా రోడ్డు దగ్గరకు వచ్చేసింది.

అంతే—అంతలోనే జరగకూడనిది జరిగిపోయింది.

అవినాష్ దన్ను పెట్టిన చెట్టు, వేళ్ళతో సహా వూడిపోయింది. చెట్టు అవతల భాగం నేలంతా పెళ్ళలా వూడిపోయింది.

ఆధారంలేక అవినాష్ ముందుకు తూలిపడిపోయాడు.

జీపు ఎవరి ప్రయత్నం లేకుండానే ముందుకు జారిపోయింది. ఊర్మిళకు తెలియకుండానే గేరు న్యూట్రల్లో పడిపోయింది. వేగంగా ముందుకుపోతున్న జీపులో

కూర్చున్న ఊర్మిళకు విషయం బోధపడలేదు, భయంతో స్పృహ తప్పి స్టీరింగ్ మీద వ్రాలిపోయింది.

దాదాపు రెండు నిముషాలు క్రిందకు దొర్లాడు అవినాష్.

సూదంటు రాయిలూ, చెట్ల మోడులూ తగిలి అతని ఒళ్ళంతా గీసుకుపోయి సలుపుతోంది.

అగాధంలోకి దొర్లిపోతున్న జీపు వయిపు అతడు నిస్సహాయంగా చూసి "ఊర్మిళా!" అని అరిచాడు.

కానీ ఆ అరుపు అతని గొంతు పెగిలి బయటకు రాలేదు.

జీపు దిగిపోయిన వైపుకు పిచ్చిగా పరుగెట్టాడు అవినాష్. విచిత్రం అదంతా సాఫీ అయిన స్లోపే తప్ప అగాధంగానీ, ఎగుడుదిగుళ్ళుగానీ లేవు.

అవినాష్‌లో ఉత్సాహం పెరిగింది. పరుగు పెడుతూ ముందుకు సాగిపోయాడు.

పదినిముషాలలో అతడు జీపును చేరుకున్నాడు.

పగ్గం కట్టిన చెట్టు రెండు చెట్లమధ్య ఇరుక్కుని వుండిపోయింది. అందుకే జీప్ ఇక ముందుకు వెళ్ళక ఆగిపోయింది.

అదురుతున్న గుండెలతో జీపు దగ్గరకు వచ్చి డ్రయివింగ్ వీల్ వయిపు చూశాడు అవినాష్. స్టీరింగ్ మీదకు వొరిగి వుంది ఊర్మిళ. ఒక్కక్షణం అవినాష్‌కు వూపిరి స్తంభించిపోయింది.

వణుకుతోన్న చేతులతో ఊర్మిళను తాకాడు.

ఒళ్ళు వెచ్చగా వుంది. ముక్కు దగ్గర వేలు పెట్టి చూశాడు—ఊర్మిళ బ్రతికే వున్నట్లు గ్రహించి హాయిగా వూపిరి పీల్చాడు.

జీపు వెనక్కి వచ్చి వాటర్ బాటిల్ తీశాడు. చేతిలో నీళ్ళుపోసుకుని ఊర్మిళ మొహంమీద చిలకరించాడు.

ఊర్మిళ మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచింది. చివురుటాకులా వణికిపోయింది. "ఏమండీ!" అంటూ అవినాష్‌ను వాటేసుకుంది.

అవినాష్ ఆమెను ఓదార్చాడు.

అంతలోనే అవినాష్ అలర్టయ్యాడు.

"ఊర్మిళా గెట్ డౌన్!" అంటూ ఆమెను తీసుకుని జీపు వెనక్కి వెళ్ళాడు. జీపు వెనుకనుండి స్టెన్ గన్ను తీసి స్టడీగా కూర్చున్నాడు.

మరు నిముషం వాళ్ళకు ఇరవై గజాల దూరంనుండి గుర్రాల గుంపొకటి అతి వేగంగా దూసుకుపోయింది.

"మై గాడ్!" అనుకుంది ఊర్మిళ గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుని.

"ఊర్మిళా! వుయార్ లక్కీ. మన జీప్ గనుక ఇలా దొర్లకపోతే మనం ఈ గుంపుకు దొరికిపోయి వుండేవాళ్ళం. తప్పించుకునే అవకాశంకూడా వుండకపోను" అన్నాడు అవినాష్.

ఊర్మిళ భయంతో రొప్పుతోంది.

అవినాష్ జీపులోంచి టార్చిలైటు తీశాడు. ముందుకు వేశాడు. లైటు కాంతిలో రోడ్డు మెరుస్తోంది.

"మనం అడ్డుతోవన వచ్చామన్నమాట" అంటూ ఊర్మిళ వయిపు చూశాడు.

"మనకు దైవబలం వుంది" అంది ఊర్మిళ.

"నువ్వు జీపు ఎక్కి స్టార్టు చెయ్యి. నేను తాడు తప్పిస్తాను" అన్నాడు అవినాష్.

ఊర్మిళ జీవ్‌ను స్టార్ట్ చేసింది.

అవినాష్ పగ్గాన్ని తొలగించాడు.

జీపు పూర్తిగా రోడ్డుమీదకు వచ్చేసింది.

ఈసారి డ్రయివింగ్ బాధ్యతను ఊర్మిళే తీసుకుంది.

రోడ్డుమీద జీపు పరుగెడుతోంది.

మరో గంటలో జీపు సమతలమయిన అరణ్యంలో ప్రవేశించింది.

అది పక్కా రోడ్డు కాదు.

జీపు కల్లు తాగినట్లు తూలుతోంది.

మరికొంత సేపయినాక కదలనని మొరాయించింది.

అప్పుడు టయిమ్ తెల్లవారుజాము నాలుగు గంటలు దాటింది.

"ఇక జీపు లాభంలేదు. కాళ్ళకు పని చెప్పాలి" అన్నాడు అవినాష్.

ఇద్దరూ జీవ్ దిగారు. కావలసిన సామానులను రెండు పెద్ద బ్యాగులలో సర్దేశారు. తలో బ్యాగును వీపుకు తగిలించుకున్నారు. జీపును గుబురుగా వున్న చెట్లలోపు మధ్యకు తోసేశారు. నెమ్మదిగా నడక మొదలుపెట్టారు.

ఇద్దరికీ బాగా అలసటగా వుంది. వాళ్ళు గుబురుగా వున్న చెట్ల మధ్యకు నడిచారు.

ఒక చెట్టు మొదలు దగ్గర బాగా చదునుగా వుంది. కర్రలను చిదుగులను, చిన్న చిన్న రాళ్ళను ఏరేసి, దుప్పట్లు పరిచారు. మొహాలు కడుక్కొని, సుష్టుగా ఫలహారం చేసి, కాఫీ త్రాగారు.

"ఇక మనకు టిన్‌డు మీట్, బ్రెడ్, కోల్డు కాఫీలే గతి" అంది ఊర్మిళ.

భార్యను ఆప్యాయంగా చూసి "పని సాధించాలంటే

ఆ మాత్రం కష్టపడక తప్పదు" అన్నాడు అవినాష్.

అవినాష్ కు నిద్ర ముంచుకు వస్తోంది. కళ్ళు మూతలు పడిపోతోన్నాయి.

"మనం ప్రస్తుతం విశ్రాంతి తీసుకుందాం. ముందు యెవరికి మెలుకువ వస్తే వాళ్ళు లేచి, రెండో వాళ్ళని లేపుదాం" అంటూ సమాధానం గురించి చూడకుండా ముసుగుతన్నాడు అవినాష్.

భర్తను ఆప్యాయంగా చూసి ఊర్మిళ కూడా నిద్ర కుపక్రమించింది.

6

'బీప్, బీప్' మని శబ్దం రావటంతో అవినాష్ ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

ప్రక్కనే వున్న వాకీటాకీ అదేపనిగా సిగ్నల్ యిస్తోంది. వాకీటాకీని చేతిలోకి తీసుకుని "హలోవ్!" అన్నాడు అవినాష్.

సమాధానం లేదు. సిగ్నల్ మాత్రం వస్తోంది.

ప్రక్కకు చూశాడు అవినాష్,

ప్రక్కనే ఖాళీగా వున్న పక్క అతన్ని వెక్కిరిస్తూ చూస్తోంది. అవినాష్ కు ఒళ్ళంతా చెమటతో తడవటం ఆరంభించింది. "ఎక్కడికి వెళ్ళింది?" అనుకుంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఊర్మిళా!" అంటూ నాలుగయిదుసార్లు గట్టిగా పిలిచాడు. ఫలితం శూన్యం!

వాకీటాకీ మాత్రం నిస్తేజంగా అరుస్తోనే వుంది.

వాకీటాకీని చేతిలోకి తీసుకుని సర్ది చూశాడు. ప్రయోజనం కనిపించలేదు.

తప్పి జారి విడిపోవలసి వస్తే ఒకరి వునికిని మరొకరు

తెలుసుకునేందుకు వీలుగా అవినాష్ వాకీటాకీలను ఏర్పాటు చేశాడు.

మొదట్లో ఊర్మిళ యే బయలుభూమికో వెళ్ళిందను కున్నాడు. తర్వాత ఆ అనుమానం తప్పని తేలింది. ఊర్మిళ తన బ్యాగ్‌నూ, తనకు సంబంధించిన యితర సామాన్ననూ తీసుకు వెళ్ళిపోయింది.

ఎందుకు చేసిందలా? ఏ క్రూరమృగమయినా తీసుకు పోయిందా—అంటే! ఆ జాడలేదు. ఎవరి బలవంతం మీదయినా వెళ్ళిందా అంటే; తనకు కావాల్సిన సామానుల నన్నింటినీ తీసుకుని బందోబస్తుగా బయలుదేరదు. మరయితే ఒంటరిగా యెందుకు వెళ్ళింది? వెళ్ళేటప్పుడు కనీసం తనతో యెందుకు చెప్పలేదు? అలా వెళ్ళిపోవ టానికి కారణం ఏమిటి?

ఒకటి జరిగివుండాలి!

ఏదో అనుమానం వచ్చి, ఎవర్నో వెంబడించి వుండొచ్చు—తనను లేపటానికి కూడా సమయం లేక పోవచ్చు. మరయితే వాకీటాకీ! అదే పనిగా మ్రోగటం తప్ప అదెందుకూ పనికి రాకుండా పోయింది. అంటే ఊర్మిళ వాకీటాకీని వుపయోగించే స్థితిలో లేదన్న మాట. అయితే ఏం జరిగివుండొచ్చు?

ఇక వూహించలేక అవినాష్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతని మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది.

దుప్పట్లు మడచి బ్యాగ్‌లో సర్దేశాడు. బ్యాగ్‌ను భుజానికి తగిలించుకుని, నెమ్మదిగా ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

చీకటిపడుతోంది.

చలిగాలి వీచటం ఆరంభించింది.

చేతిలో వున్న వాకీటాకీ ఆధారంగా అతడు ముందుకు సాగిపోతోన్నాడు.

దాదాపు రెండుగంటలు పైచిలుకు నడిచాడు. అత నిలో ఆత్రుత అధికమయింది.

ఊర్మిళ దగ్గరవున్న వాకీటాకీకి తను చేరువలోకి వచ్చాడు. శబ్దాలను అతి జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ముందుకు వెళ్ళాడు.

ఆ దగ్గర్లోనే వాకీటాకీ వున్నట్లుగా అతని దగ్గరున్న వాకీటాకీ చెబుతోంది.

బ్యాగ్‌లోంచి టార్చితీసి ముందుకు ఫోకస్ చేశాడు అవినాష్.

అడవిలో విపరీతంగా పెరిగిన చెట్లూ, వాటి నీడలూ; టార్చిలైటు కాంతిలో వింతగా అగుపించాయి. టార్చిని వలయంలా తిప్పుతూ చుట్టూ గమనించాడు. ఎక్కడా ఊర్మిళ వున్న జాడ కనిపించలేదు.

గొంతు పెగల్చుకుని భార్యను పిలవబోయి, ఆ ప్రయ త్నాన్ని విరమించుకున్నాడు.

ఆ పదడుగుల వ్యాసార్థంలోనే అతడి అన్వేషణ జరి గింది.

ఎక్కడా ఏ ఆధారం లభించలేదు.

అతడికి సమయం గుర్తుకు రావటంలేదు. అప్పటికే అతడు బయలుదేరి ఏడుగంటలు దాటింది.

దగ్గర్లో కీచురాళ్ళ అరపులూ, దూరంగా వినవచ్చే క్రూరమృగాల గర్జనలూ, అతడిని ఏ మాత్రం భయ పెట్టటం లేదు. ఎముకలని కొరకగలిగే చల్లటి గాలి, అది చేసే మృత్యునాదం, అతనిమీద ప్రభావాన్ని చూపలేక పోతున్నాయి. అంత పెద్ద మహారణ్యంలో అతడు

ఒంటరితనాన్ని అనుభవించటం లేదు. ఊర్మిళ తాలూకు వూహాలతో అతడు బాహ్యాన్ని మరచిపోయాడు. అలా గని కర్తవ్యాన్ని విడచే భీరువు మాత్రం కాదు.

సమయం సాగిపోతోంది — దాంతోపాటే — అంత వేగంగా కాకపోయినా అవినాష్ అన్వేషణ కూడా సాగుతూనే వుంది.

చిట్టచివరకు అతడు ఒక అగాధం దగ్గరకు వచ్చాడు.

అవినాష్ గుండె చప్పుడు పెరిగింది. అతడికి వెన్ను లోంచి చలి మొదలయింది.

అవును అగాధంలోంచే వాకీటాకీ తన వునికిని చెబుతోంది — అయితే ఊర్మిళ — అవినాష్ కళ్ళు చెమర్చాయి.

వెంటనే టార్చిని అగాధంలోకి ఫోకస్ చెయ్యలేకపోయాడు.

పది నిముషాలు అలానే నిలబడిపోయాడు. ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకున్నాడు.

వణుకుతోన్న చేతులతోనే అగాధంలోకి టార్చిని ఫోకస్ చేశాడు.

దాన్ని అగాధం అనేకన్నా, శంఖువు ఆకారంలో వున్న నుయ్యి అనవచ్చు.

అడుగు కనిపించటం కష్టంగానే వుంది. అగాధ వట్రువుకు దుబ్బుగా పెరిగిన చెట్లు ఒకరకమయిన రూపాన్ని దిద్దుతోన్నాయి. ఆ చెట్లలో ఒకదాని కొమ్మకు తగులుకుని వ్రేలాడుతోంది ఊర్మిళ దగ్గర వుండాల్సిన వాకీటాకీ. అగాధంలోకి మనిషి దొర్లిన జాడ ఏమీ లేదు. మనిషి అడుగుకు చేరుకోవటం కష్టం. మనిషంటూ అగాధంలోకి జారితే చెట్లలో చిక్కుకుని వుండాలి. అలాంటప్పుడు మనిషి పైకి కనిపిస్తుంది.

ప్రాణంపోయే అవకాశం యెంతమాత్రం లేదు.

అయితే ఊర్మిళ అగాధంలో పడిపోలేదు. మరయితే శత్రువుల చేతుల్లో చిక్కిందా.... వాళ్ళు ఆమెను ఏం చేస్తోన్నారో—

ఆలోచిస్తోన్న అవినాష్‌కు పదిగజాల దూరంలో తెల్లటి వస్తువు కనపడింది. అతడు అటు పరుగెట్టాడు. అతని కళ్ళు మెరిశాయి. అది ఊర్మిళ కాలిజోడు. దాని మడమ చెట్టు వయిపుకు వుంది. అంటే ఊర్మిళ సూటిగా ముందుకు వెళ్ళిందన్నమాట. తనకు సూచన యివ్వటానికి చెప్పును ఆ దిశలో వదిలిందన్న మాట. అవినాష్ ఆమెను అభినందించకుండా వుండలేకపోయాడు. చెప్పును తీసి బ్యాగ్‌లో వేసుకొన్నాడు.

ఊర్మిళ సూచించిన దిశలో అవినాష్ తన ప్రయాణాన్ని సాగించాడు. అరగంట నడచేటప్పటికి అతడికి మరో చెప్పు ఎదురయింది.

ఇప్పటి వరకూ తన ప్రయాణం సక్రమంగానే జరిగిందన్నమాట. ఈ చెప్పును కూడా తీసి బ్యాగ్‌లో వేసుకుని నడక మొదలు పెట్టాడు. ప్రతి పదినిమిషాలకు ఏదో వస్తువును ఊర్మిళ తనకోసం జారవిడుస్తూనే వుంది.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట దాటింది.

అవినాష్‌కు నడిచే ఓపిక పోయింది. అయినా గమ్యం చేరుకోవాలనే వుద్దేశంతో నడక సాగిస్తోనే వున్నాడు.

రెండవుతోందనగా అతనికి ఊర్మిళ బ్యాగ్ కనిపించింది. అవినాష్ అప్పటివరకు తను పోగేసిన ఊర్మిళ వస్తువులన్నిటినీ ఆ బ్యాగ్‌లో సర్దాడు. ఆ ప్రాంతాన్ని సునిశితంగా పరీక్షించాడు. అక్కడ గుర్రాల అడుగు జాడలూ, వాటిని అక్కడ చెట్లకు కట్టిన గుర్తులూ

వున్నాయి. గుర్రపు డెక్కల గుర్తులు నాలుగువైపులా వ్యాపించి వున్నాయి. ఇప్పుడు ఎటు వెళ్ళాలో తెల్సుకోలేని స్థితి అతనిది.

అందుకే కొంతసేపు ప్రయాణాన్ని ఆపి విశ్రాంతి తీసుకోవాలన్న నిశ్చయానికి వచ్చాడతడు. దానికి సాయం, అతనికి కడుపులో ఎలుకలు పరుగెడుతున్నాయి. ముందు ఆత్మారాముడు తృప్తిపడాలి. లేకపోతే నీరసం ఆవహిస్తుంది.

అవినాష్‌ను అక్కడకు కొంచెం ఎడంగా వున్న చదునయిన ప్రదేశం ఆకర్షించింది.

మెల్లిగా అటు నడిచాడు. దుప్పటి పరిచాడు. ఒక్కసారిగా అతనికి విశ్రాంతి కావాలనిపించింది. దుప్పటిమీద పడుకుని బ్యాగ్‌లోంచి బ్రెడ్ తీసి, ఒక్కొక్క స్లయిస్‌నూ సావధానంగా తినటం ప్రారంభించాడు.

చెట్ల నీడ, వాటిమీంచి వచ్చే చల్లని గాలి అతడిని సేద తీరుస్తున్నాయి. అప్పటివరకు అతడు పడిన కష్టం తాత్కాలికంగా మరచిపోయాడు.

చెట్టుకేసి చూస్తూ బ్రెడ్ తింటోన్నాడు.

అంతలో అతని దృష్టి, చెట్టుమీద కూర్చుని తనవైపే చూస్తోన్న కోతిమీద పడింది. అది అతడిని ఆశగా చూస్తోంది.

అవినాష్ చిన్న బ్రెడ్‌ముక్కను విసిరాడు. అది దూరంగా పడింది. కోతి చటుక్కున క్రిందకు దిగి బ్రెడ్ ముక్కను అందుకుని, ఆబగా తినేసి అవినాష్ వయిపు ఆప్యాయంగా చూసింది.

అవినాష్ మరో బ్రెడ్‌ముక్కను అటు విసరాడు.

దాన్నికూడా కోతి ఆప్యాయంగా తీసేసింది.

అంతలోనే అవినాష్‌లో ఓ చక్కటి ఆలోచన రూపు దిద్దుకుంది.

"నీరు వున్న చోటే అతని సామరం వుండితీరాలి!" అన్న మాస్టారి మాటలు అతనికి గుర్తుకు వచ్చాయి.

అవును యిక్కడున్న జంతువులకు ఈ ప్రాంతంలో నీరు యెక్కడ వుందో తెలిసి తీరుతుంది.

అంతే. అవినాష్ తనకు వచ్చిన ఆలోచనకు ఆచరణలో పెట్టదలిచాడు.

మరో చిన్న బ్రెడ్ ముక్కను తనకు కొంచం దగ్గరలో విసిరాడు. కోతి దగ్గరకు వచ్చి దానిని అందుకుని తినేసింది. అలా నాలుగయిదు ముక్కలు ఖర్చయ్యే టప్పటికి, కోతి అతనికి బాగా దగ్గరగా వచ్చేసింది.

దానికి ముక్కలు విసురుతూనే అవినాష్ బ్యాగ్ లోంచి, పొడవుపాటి తాడును బయటకు తీశాడు. ఆ తాడుకు ఒక చివర చిన్న వుచ్చులా తయారు చేసి, దానిని ఒడుపుగా కోతిమీదకు విసిరేడు. ఆ వుచ్చు తిన్నగా పోయి కోతి మెడకు బిగుసుకుంది. తాడు రెండో చివరను చెట్టుకు కట్టేశాడు.

మొదట్లో కోతి విపరీతంగా గింజుకుంది, కానీ తర్వాత అవినాష్ వేస్తోన్న బ్రెడ్ ముక్కలను, పావ్ కారన్ గింజలనూ ఆపిల్ ముక్కలను సుష్టుగా ఆరగించటం మొదలు పెట్టింది. అయిదు నిముషాలు గడిచాక, మళ్ళీ కోతి గింజు కోవటం ప్రారంభించింది.

అవినాష్‌లో ఉత్కంఠ ఆరంభమయింది. తన ప్రయత్నం ఫలించబోతోంది.

బ్యాగ్ లోంచి చిన్న ట్రాన్స్మిటర్ తీసి దాని

మెడకు బిగించి కట్టాడు.

వాటర్ బాటిల్ తీసుకుని దానికి దగ్గర్లో నీటిని ధారగా పోశాడు. నీటిని చూసి కోతి పిచ్చిగా గెంతులు వేయటం ఆరంభించింది. నీటిని అందుకోవటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం జరిపింది.

అవినాష్ మరో అయిదు నిమిషాలు ఆగాడు.

కోతి వింతగా అరుస్తూ అతడిని జాలిగా చూడటం ఆరంభించింది.

చెట్టుకు కట్టిన తాడును వూడదీశాడు అవినాష్.

అంతే — వింటినించి సంధించిన బాణంలా ముందుకు పరుగెట్టింది కోతి.

రిసీవర్ ని చేతిలో బిగించి పట్టుకుని, బ్యాగ్ లను నడ్డికి కట్టుకుని దాని వెంట పరుగెట్టాడు అవినాష్.

7

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటల సమయం.

ఊర్మిళ నిద్రపట్టక అటూ యిటూ దొర్లుతోంది.

ప్రక్కన అవినాష్ ఆదమరచి నిద్ర పోతున్నాడు.

ఊర్మిళ మురిపెంగా భర్తను చూస్తోంది.

అంతలో వారికి కొంచెం దూరంలో మాటలు వినిపించాయి. కనీసం ముగ్గురయినా వుంటారని ఊహించింది ఊర్మిళ. వారి మాటలను బట్టి వాళ్ళు ఖాదర్ బాబా అనుచరులని గ్రహించింది.

నెమ్మదిగా పైకిలేచి కొంచెం ముందుకు వెళ్ళింది.

ముగ్గురు దున్నపోతుల్లాంటి ఆకారాలు. హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ముందుకు అడుగులు వేస్తున్నారు. వాళ్ళ వెనుక మూడు గుర్రాలు వారికంటే ధీమాగా

వాళ్ళని అనుసరిస్తోన్నాయి.

దూరంగా వుండి వాళ్ళను అనుసరిస్తే స్థావరం దొరక వచ్చు—

ఈ ఆలోచన రాగానే ఊర్మిళ గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి తాము పడుకున్న చోటికి వచ్చింది. అవినాష్‌ను లేపుదామనుకుని, ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంది.

నిన్నటినుండి బాగా అలసిపోయి వున్నాడు. అతనికి విశ్రాంతి అవసరం. తన దగ్గర ఎలానూ వాకీ టాకీ వుంది. ఒకవేళ ఏదయినా జరిగితే తమ యిద్దరికీ ప్రమాదమే—అలాంటప్పుడు అవినాష్ ఆశయం నెరవేరదు. తను ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నా పర్వాలేదు—ఖాదర్ బాబా స్థావరం కనుగొని అవినాష్‌కు తెలిపితే—కాగల కార్యాన్ని గంధర్వులే తీరుస్తారు. భార్యగా తాను ఆ మాత్రం రిస్కు తీసుకోక తప్పదు—

ఈ ఆలోచన రాగానే ఊర్మిళ తాత్సారం చెయ్యలేదు. తనకు సంబంధించిన సామానులను బ్యాగ్‌లో సర్దేసింది. పిస్టల్నూ, మిషన్ గన్నునూ జాగ్రత్తగా లోపల ఉంచింది. అవినాష్ నుదిటిని ఆప్యాయంగా చుంబించింది. బ్యాగ్‌ను వీపుకు తగిలించుకొంది. ప్రయాణానికి సన్నద్ధమయింది. బాబా మనుషులను అనుసరించటం ఆరంభించింది.

ముందు నడుస్తోన్న మనుషులు తమను ఒకరు అనుసరిస్తోన్న విషయం తెలియక తమ రహస్యాలన్నిటిని దాపరికం లేకుండా మాట్లాడుకుంటోన్నారు.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటోన్నవి పూర్తిగా వినపడక పోయినా సారం మాత్రం గ్రహించగలుగుతోంది ఊర్మిళ.

వాళ్ళు నాలుగయిదు చోట్ల ఆగి విశ్రాంతి తీసుకుని మళ్ళీ బయలుదేరుతున్నారు.

వాళ్ళకు అనుమానం రాకుండా ఊర్మిళ ఫాలో అవుతోంది.

సమయం నాలుగవుతోందనగా, వారి సంభాషణ సారాన్ని పూర్తిగా అవగతం చేసుకుంది ఊర్మిళ.

విజయనగరంలో నాలుగు రోజులలో అమ్మవారి పండుగ జరుగనుంది. ఆ రోజున పెద్ద ఎత్తున దోపిడీకి రంగం సిద్ధం చేస్తోన్నాడు ఖాదర్ బాబా.

ముందుగా ఈ విషయాన్ని వాకీటాకీలో అవినాష్‌కు చెప్పాలి. తర్వాత అతడు తన దగ్గరున్న ట్రాన్స్‌మీటర్‌తో విషయాన్ని పై అధికార్లకు వివరిస్తాడు.

ఊర్మిళ వాకీటాకీని ఆన్ చేసింది. అటువయిపుకు సిగ్నల్ వెళుతోంది. బాబా మనుషులను చూసుకుంటూ ముందుకు నడుస్తోన్న ఊర్మిళ రాబోయే ప్రమాదాన్ని పసిగట్టలేకపోయింది. పెనుభూతంలా నోరావలించుకుని ఆమెకు యెదురుగా ఒక అగాథం ఎదురుచూస్తోంది. వాకీటాకీ గురించి ఆలోచిస్తూ ముందుకు అడుగువేయబోయిన ఊర్మిళ తృళ్ళిపడింది. మనిషి ముందుకు తూలిపోయింది. కొంచెం వుంటే అగాథంలో పడిపోయేదే—అదృష్టం కలిసొచ్చి ఆమె రెండు చేతులతోనూ అగాధం అంచున వున్న చిన్న చెట్టును పట్టుకొంది. వాకీటాకీ మాత్రం ఆమె చేతిలోంచి జారి అగాథంలోకి పడిపోయింది.

ఆ షాకునుండి తేరుకోవటానికి ఊర్మిళకు దాదాపుగా పదినిముషాలు పైనే పట్టింది.

అవినాష్‌తో మాట్లాడలేకపోయినందుకు ఆమె చాలా బాధపడింది. బాబా మనుషులు దూరంగా వెళ్ళిపో

తున్నారు. ఒంటరిగా వారిని అనుసరించటం అవివేక మేమో అనిపించింది ఊర్మిళకు. కానీ కోటిలో తల దూర్చి కోల్పోయిపోతుకు భయపడటం అవివేకమనిపించింది. పోనీ వెనక్కు తిరిగిపోదామంటే తనకూ ఇప్పటివరకూ తాను ప్రయాణం చేసిన తోవ తెలియదు.

ఆమెలో మొండిధైర్యం ప్రవేశించింది.

బాబా మనుషులను వెంబడించటం ఆరంభించింది.

వాకీటాకీ చేసే శబ్దానికి లేచి తను ప్రక్కన లేకపోతే అవినాష్ కంగారుపడతాడు.

వాకీటాకీ ఆధారంగా అగాధం వరకూ వస్తాడు. తరవాత అతనికి తను వెళ్ళిన త్రోవ తెలియాలి. అంటే తను ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి.

వెంటనే ఊర్మిళకు ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. కాలి జోడును తీసి మడమను అగాధంవైపు వుంచింది ఇప్పుడు ఆ జోడు తను వెళుతోన్న దిశను సూచిస్తోంది. అదృష్టం బాగుండి జోడు కదలకపోతే మాత్రం అవినాష్ తను వెళుతోన్న మార్గాన్ని స్పష్టంగా గుర్తించి తీరతాడు.

ఇప్పుడు ఊర్మిళ హుషారుగా ముందుకు సాగిపోయింది.

మరి కొంతసేపయినాక మరో జోడునుకూడా ఇది వరకటి జోడులాగానే ఏర్పాటు చేసింది.

ఇప్పుడు ఆమెకు చాలా తృప్తిగా వుంది. ఈ పాటికి అవినాష్ బయలుదేరి వుంటాడు.

మరో పది నిముషాలు పోయిన తరువాత కాళ్ళకు చెప్పులు లేకపోవటంవలన కలిగే యిబ్బంది ఆరంభ మయింది. సుకుమారమయిన పాదాలలో ముళ్ళూ రాళ్లూ దిగి బాధ పెడుతున్నాయి. పాదాలలోంచి రక్తంకూడా వస్తోంది. అన్నింటికీ వోర్చుకుని బాబా అనుచరులను

వెంబడిస్తోంది. తను నడుస్తోన్న మార్గంలో అవినాష్ తమ మార్గాన్ని తెలుసుకోవటానికి వీలుగా ఒక్కొక్క వస్తువును జారవిడుస్తోంది.

వారి ప్రయాణం మరో గంట సాగింది.

చివరకి ఊర్మిళ దగ్గర బ్యాగ్ మాత్రమే. మిగిలింది.

దాన్ని కూడా జారవిడిచింది.

అవినాష్ కు తను అంతవరకే దారి చూపగలిగింది. సాయంకాలం దాకా రావటం ఇక అదృష్టంమీద ఆధారపడి వుంటుంది.

బాబా అనుచరులు చటుక్కున ఒకచోట ఆగారు. ఊర్మిళకు గుండెలు అదిరాయి. ఆ ప్రాంతం అంతా మైదానంలా వుంది. తప్పుకోవటానికి యే రకమయిన మార్గమూ లేదు. ఖర్మకాలి వాళ్ళలో యెవరయినా వెనక్కి తిరిగితే తను వాళ్ల కంట పడటం ఖాయం. ఊర్మిళ గుండె బిగబట్టి అలానే నిలబడిపోయింది. వాళ్ళెవరూ వెనక్కి తిరగకూడదని వెయ్యి దేముళ్లకు మొక్కుకుంది.

మనం అనుకునేది ఒకటి జరిగేది మరోటి.

ఏదయితే జరగకూడదని ఊర్మిళ కోరుకుందో అదే జరిగింది.

బాబా అనుచరులలో ఒకడు వెనక్కి తిరిగిచూశాడు. అంతే కొంపలు మునిగిపోయేలా కేకలు వేయటం అరంభించాడు.

ఆ కేకలకు మిగిలిన ఇద్దరూకూడా వెనక్కి తిరిగి చూశారు—అంతే "పట్టుకోండ్రా!" అంటూ కేక వేసి ఊర్మిళ వయిపు మాసుకు వచ్చారు.

అప్పటి వరకు చేష్టలుడిగి నిలబడివున్న ఊర్మిళ లేని

సత్తువను తెచ్చుకుంది. పిక్కబలంకొద్దీ వెనక్కు పరు గెట్టడం ఆరంభించింది.

ఆమె పరుగు లంకించుకోగానే ఆ ముగ్గురూ పిచ్చి పట్టినట్టు అరుస్తూ ఆమెను వెంబడించారు.

ముందు లేడిపిల్ల, వెనుక మదించిన మూడు పెద్దపులులు.

ప్రాణ రక్షణకు లేడిపరుగు, భక్షణకు పులులు.

పరుగెడుతోన్నదల్లా, కాలికి ఎండుపుల్ల తగిలి ముందుకు బోర్లా పడిపోయింది.

అంతే—ఆ ముగ్గురూ ఆమెను కమ్ముకున్నారు.

ఆమె చివురుటాకులా వణికిపోతోంది.

"ఎవరు నువ్వు?"

"మావాళ్ళతో కలసి వేట చూడటానికి వచ్చాను. దారితప్పిపోయాను" ఊర్మిళ స్వరం నూతిలోంచి వచ్చి నట్లు వుంది.

ముగ్గురు ఒకేసారి పకపకా నవ్వారు. "వేటకు ఎవరూ ఇక్కడివరకూ రారు. వచ్చినా నువ్వు దారితప్పవు. తప్పినా, చక్కటి బాటలున్న అటెటో పోతావుకానీ, రాళ్ళు రప్పలతో నిండివున్న ఇటు రావటానికి సాహ సించవు" అన్నాడొకడు.

"నిజం. నన్ను నమ్మండి."

ఊర్మిళ చెంప చెళ్ళుమంది. కళ్ళముందు నైరుల్లు కమ్మాయి. వెంటనే క్రిందపడిపోయింది.

"చచ్చిందే మోరోయ్!"

వాళ్ళలో ఒకడు ఆమె గుండెకు చెవి ఆనించాడు.

ఊర్మిళకు శరీరం అంతా చచ్చుబడినట్లయిపోయింది. క్రింద పడిపోయిందే కాని, స్పృహ పోలేదు. అయినా పరిస్థితులనుబట్టి స్పృహ పోయినట్లు నటించింది. కానీ

ఇప్పుడు పరాయి మగాడు ఒకడు తన ఎదను తాకు తోంటే భరించలేక పోతోంది. అయినా ఏమీ చెయ్య లేని పరిస్థితి ఆమెది. స్పృహ వున్నట్లు తెలిస్తే, జరగ బోయే ప్రమాదం చాలా దారుణంగా వుంటుంది. దాన్ని వూహించటమే కష్టం. అందుకే జరుగుతోన్న దాన్ని మౌనంగా భరించి కళ్ళు మూసుకుని వుండిపోయింది.

"గుంట మంచి రంజామీద వుంది! ఓ చూపు చూద్దామా?" అన్నాడొకడు.

"ఛ! నీ యవ్వ! చచ్చినట్లు పడున్న ఆడదానిమీద అఘాయిత్యం చేస్తావా?" మందలింపు.

మొదటివాని మాటలతో ఊర్మిళ గుండె ఆగిపోవల సిందే! కానీ రెండోవాని మందలింపు ఆమెకు ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది. "స్పృహలేనట్లు పడిపోవటం ఇందుకు ఉపయో గించిందన్న మాట."

"అయితే దీన్ని ఏం చేద్దాం?"

"ఏం చేయటం ఏముంది. బాప్ దగ్గరకు తీసుకు పోదాం?"

"ఎందుకు గురూ! స్పృహ రానీ, గులాబ్‌జాంలా వుంది."

"ఒరేయ్ నీకు బుద్ధిరాదు. మళ్ళీ ఆ మాట ఎత్తావో నాలుక చీరేస్తాను" అంటూ ఊర్మిళను భుజం మీదకు ఎత్తుకున్నాడు మరొకడు.

నెమ్మదిగా నడుస్తూ వాళ్లు గుర్రాలను చేరుకున్నారు. ఊర్మిళను గుర్రంముందు వేసి వెనక కూర్చున్నాడతను.

మరునిముషం గుర్రాలు ముందుకు ఉరికాయి. దుమ్ము లేపుకుంటూ ముందుకు దౌడతీశాయి.

పావుగంట తరువాత గుర్రాలు ఒక చల్లని ప్రదేశానికి

వచ్చాయి.

ఊర్మిళ ఇంకా స్పృహలేనట్లే పడుకుని వుంది.

గుర్రాలు ఆగాయి. రౌతులు క్రిందకు దిగారు. ఒకడు ఊర్మిళను భుజంమీద వేసుకుని ముందుకు నడిచాడు.

"ఎవర్రా అది?" డబ్బాలోంచి రాళ్ళు దొర్లాయి. చాలా అసహ్యమయిన కంఠం.

"ఎవరో తెలియదు బాస్! మన సర్కిల్లో దొరికితే తెచ్చాం."

"సి. ఐ. డి. ఏమో?"

"లేదు బాస్! బెదురు గొడ్డు. మమ్మల్ని చూడగానే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. ఇంకా లేవలేదు."

"దాని దగ్గర ఏమయినా వున్నాయేమో! చూశారా?"

"లేదండి."

"ఛరా! యదవనాయళ్ళలారా? ఎవడయినా దానికి ట్రాన్స్‌మిటరిచ్చి ఇక్కడికి పంపితే మన పని ఏమయి పోతుంది? దాని దగ్గర పిస్టలూ అదీ కూడా వుందేమో! చూడండి."

అతడు వినయంగా తలవూపి, ఎత్తుగా వున్న అరుగు మీద యెక్కాడు. ఊర్మిళను ఒక నులకమంచంమీద పడేశాడు. సోదా ప్రారంభించాడు.

ఊర్మిళ సిగ్గుతో చచ్చిపోయింది. ఆమె ఒళ్లంతా జర్రులు పాకినట్లయింది.

"ఏమీ లేదు బాస్!"

"అయితే దాన్ని అమూల గదిలో పడేసి బయట తాళం వెయ్యి! ఈ రాత్రికి నాకు పనుంది. రేపు రాత్రి దీన్ని విందు చేసుకుందాం!" ఖాదర్ బాబా చిద్విలాసంగా నవ్వాడు.

అనుచరుడు ఊర్మిళను మళ్ళీ భుజానికెత్తుకుని లోపలకు తీసుకువెళ్ళాడు. వెళ్ళి మంచంమీద పడేసి, తలుపు వేశాడు. గొళ్ళెంవేసి తాళం తగిలించాడు. తాళంచెవిని బాబాకు అందించాడు.

బాబా దానిని ఆప్యాయంగా అందుకుని జేబులో వేసుకున్నాడు.

చిన్నగా ఈలవేసుకుంటూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

గదిలో ఊర్మిళ వెక్కి వెక్కి ఏడిచింది. అలా ఏడుస్తూనే నిస్త్రాణగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

8

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలయింది.

అవినాష్ రొప్పుతో పరుగెడుతోన్నాడు.

ట్రాన్సిమీటర్లోని ముల్లు కోతి వెళుతోన్న దిశను చూపిస్తోంది. ఆ ట్రాన్స్‌మీటరు శక్తి మూడు మైళ్ళవరకే వుంటుంది. కోతికీ తనకూ వున్న దూరం మూడు మైళ్ళు దాటిందా దాని జాడ తనకు తెలియదు. అందుకే శక్తినంతా కూడదీసుకుని మరీ పరిగెడుతోన్నాడు.

మీటరులోని ముల్లు వేగంగా కదులుతోంది. అంటే కోతి వేగాన్ని పెంచిందన్నమాట. దాని పరుగంతా నీటికోసమే.

కొంచెం కష్టపడితే బాబా స్థావరం దొరికిపోతుంది. అందుకే లేని సత్తువను కూని తెచ్చుకుని శక్తికొద్దీ పరుగెడుతోన్నాడు అవినాష్. అతని వళ్ళంతా చెమటలో తడిసిపోతోంది. దానికి సాయం వీపుమీద రెండు బరువయిన బ్యాగ్‌లు అతని ఓపికను పరీక్షిస్తోన్నాయి.

ఉన్నట్టుండి ట్రాన్సిమీటరులోని ముల్లు కదలిక ఆగిపోయింది.

ఉత్కంఠతో అవినాష్ రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.

తన ప్రయత్నం ఫలించేనా?!

కోతి నీరున్న ప్రదేశాన్ని చేరుకుందా? లేక దాహంతో మధ్యలోనే చచ్చిపోయిందా? అనుమానాలతో అవినాష్ బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

ఒకక్షణం తరువాత మీటరులోని ముల్లు కదలటం ఆరంభించింది. కానీ ఈసారి కోతి పరుగెత్తటంలేదు. నెమ్మదిగా నడుస్తోంది.

అవినాష్‌లోని ఉత్సాహం అతనికి ఊపిరినిచ్చింది.

ఇప్పుడు తనకీ కోతికి మధ్య వున్న దూరం, రెండు మైళ్ళకంటే వుండదు.

అవినాష్ వేగాన్ని పెంచాడు.

మీటరులోని సంకేతాన్ని బట్టి తను కోతికి బాగా దగ్గరగా వచ్చేశాడు.

పావుగంట తరువాత ముల్లు నిశ్చలంగా వుండి పోయింది.

గమ్యాన్ని చేరానన్న సంతోషంతో అతడు అప్పటి వరకూ పడిన కష్టాన్ని మర్చిపోయాడు.

చుట్టూ పెద్ద పెద్ద కొండలూ, చెట్లూ, రాళ్ళ గుప్పలూ, పొదలూ—

ఆ ప్రాంతంలో కోతిగానీ, నీరుగాని ఎక్కడా కనిపించలేదు అవినాష్‌కు.

పదినిముషాలు ఆ ప్రాంతాన్నంతటినీ కలయతిరిగాడు. ఫలితంలేదు. మీటరులోంచి మాత్రం కోతి జాడ తెలుస్తోనే వుంది.

విచిత్రం — నీరు తాగాక కోతి అంతసేపు ఏం

చేస్తోంది. అది నీటికోసం కాక ఇక్కడ మరెందుకయినా వచ్చిందేమో!

అవినాష్ ఒక పెద్ద కొండదగ్గర ఆగాడు.

కోతి అక్కడే వుంది. కాని ఎలా సాధ్యపడుతుంది. కొండలో సొరంగంగానీ మరే యితర ఏర్పాటుగానీ వున్నట్లు తోచటం లేదు.

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

కోతి వెనకబడిపోయింది.

మళ్ళీ వెనక్కు వచ్చాడు. మళ్ళీ మీటరు కోతి తన దగ్గరే వున్నట్లు చెబుతోంది.

వెనక్కు అడుగులు వేశాడు.

తను వెనకబడిపోయాడు.

మళ్ళీ ముందుకు వచ్చాడు. ఇప్పుడు కోతి తన పక్కనే వుంది.

ఈ మిస్టరీ అతనికి బోధ పడలేదు.

అతనికి ఎడంచేతి వయిపుగా పెద్ద చెట్టు వుంది. అవినాష్ నెమ్మదిగా ఆ చెట్టును ఎక్కాడు.

ఆశ్చర్యం—ఆ చెట్టు ముందునుంచి చల్లటి గాలి వీచి, అతడి సేద తీరింది

అవినాష్ నెమ్మదిగా చెట్టు దిగాడు. నేలను బాగా పరిశీలించి చూశాడు.

అతని కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో మెరిసాయి.

అక్కడ ఒక చిన్న బాట వుంది.

బాటను అనుసరిస్తూ ముందుకు సాగిపోయాడు అవినాష్.

అతడికి అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి మతిపోయింది. రెండు కొండల మధ్యన చిన్న నీటి కయ్య వుంది.

అక్కడ కోతి అటూ యిటూ గింజుకుంటోంది. దాని మెడకు వున్న తాడు రెండు రాళ్ళమధ్య యిరుక్కుపోయింది. బయటకు రాలేక నానా బాధా పడుతోంది ఆ కోతి.

అవినాష్ దాని దగ్గరకు అడుగులు వేశాడు.

పరిచయమున్న వ్యక్తి తన దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి కోతి ఆతడిని ఆశ్చర్యంగానూ, ఆప్యాయంగానూ చూసింది.

అవినాష్ కోతి మెడలోని ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఇప్పి, బ్యాగ్‌లో వేసుకున్నాడు. దాని మెడ తాడునుకూడా తొలగించాడు.

కోతి ఒక్క క్షణంకూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఉరుకులాంటి పరుగుతో ముందుకు పోయింది.

అవినాష్ కోతికి మనసులోనే ధన్యవాదాలర్పించుకున్నాడు.

అక్కడి వాతావరణానికి అవినాష్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

పైకి కొండంతా ఒకటిగానే వుంది. ప్రక్కన మరో కొండతో కలసి వుంది. రెండు కొండల మధ్య నుండి కొంత దూరం నడిస్తే ఒక కొండ, ఎవరో కత్తితో కోసి, రెంటినీ దూరంగా జరిపినట్లుగా చీలిపోయి వుంది. కింద భాగం బాగా వెడల్పుగా వుండి పైభాగం కలసిపోయి వుంది.

కింద భాగం కొంత వంకరగా వుండి పోను పోనూ చదునుగా సమతలంగా ఏర్పడింది. వంకరగా వున్న భాగంలో వల్లటి స్వచ్ఛమయిన నీరు ప్రవహిస్తోంది. ఆ ప్రవాహం యెక్కడనుండి వచ్చిందో యెక్కడకు పోతోందో చెప్పటం కష్టం.

అవినాష్ నీటి ప్రవాహంలోకి అడుగులు వేశాడు.

మోకాలుకూడా మునగలేదు.

నీరు చాలా స్వచ్ఛంగా వుంది. అడుగున వున్న రాళ్ళూ, కర్రలూ పైకి స్పష్టంగా కనబడుతోన్నాయి.

పనిగట్టుకుని ఎవరయినా తనలా అక్కడకు వస్తే తప్ప ఎవరికీ అక్కడ నీటి ప్రవాహం వుందని గానీ, కొండలో బోలుందని గానీ తెలియదు.

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

ముందుకు వెళుతోన్న కొద్దీ నేల వైశాల్యం పెరుగుతోంది.

ఒకచోట చిన్న మైదానంలా వుంది. అక్కడ దాదాపు పాతిక దాకా గుర్రాలు వున్నాయి. అవి గడ్డిని మేస్తోన్నాయి. చాలా బలంగావున్నాయి.

గుర్రాలను చూడగానే అవినాష్‌కు తను ఖాదర్ బాబా స్థావరానికి వచ్చానన్న నమ్మకం కుదిరింది. బ్యాగ్ లోంచి పవర్ ఫుల్ ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను తీశాడు. కమీషనర్ శ్రీపతిని కాంటాక్టు చేశాడు.

అటువయిపునుండి కమీషనర్ గొంతు వినపడగానే, అవినాష్ అప్పటివరకు జరిగిన దానిని వివరించాడు. స్థావరం దగ్గరకు త్రోవను చూచాయగా చెప్పాడు.

"నేను ముందుకు వెళుతోన్నాను. స్థావరం మీకు తెలియటానికి వీలుగా ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఆన్ చేసి వుంచుతాను" అని చెప్పి, ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఎత్తుగా వున్న రాతి వెనక భాగంలో వుంచాడు.

"అమ్మయ్య! ఇప్పుడు తనకు ఏమయినా పరవాలేదు, ఖాదర్ బాబా స్థావరాన్ని పట్టిస్తోన్నాను."

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

రెండువయిపుల ఎత్తయిన అరుగులు. అరుగులమీద నులకమంచాలు, పెద్ద పెద్ద మూటలూ, భోషాణాలూ, మందుగుండు సామానులూ, కత్తులూ, బట్టలూ.

అవినాష్ అరుగులవైపు ఒకసారి పరిశీలనగా చూశాడు.

నెమ్మదిగా ఒక అరుగు మీదకు యెక్కాడు. అరుగు నంతటినీ గాలించాడు. అనుమానించాల్సింది ఏమీ లేదు.

మొదటి అరుగు దిగి రెండో ప్రక్క అరుగును యెక్కాడు అవినాష్, నెమ్మదిగా పరిశీలించాడు. అరుగు చివరన మూడు గదులు వున్నాయి. రెండు గదులు తెరిచే వున్నాయి. అక్కడ చీకటిగా వుంది. బ్యాటరీ లైటుతో లోపల చూశాడు. లోపల చొక్కాలూ, లాగులూ, రగ్గులూ....వున్నాయి.

రెండో గదీ అంతే.

మూడో గదికి మాత్రం తాళం వేసి వుంది. చిన్న వూచతో తాళాన్ని తీశాడు. గొళ్ళెం తప్పించాడు. 'తలుపు తీద్దాం' అనుకునేలోగా బయట చప్పుడయింది. అవినాష్ చటుక్కున పక్కగదిలోకి దూరాడు.

తలుపు వెయ్యబోయాడు.

అంతే.

ఫట్ మని—తల అదిరిపోయే దెబ్బ తగిలింది. మాడు చిట్లింది. వెంటనే స్పృహ తప్పి క్రింద పడిపోయాడు అవినాష్.

9

బయట గొళ్ళెం చప్పుడయ్యేసరికి ఉలిక్కిపడి లేచి కూర్చుంది ఊర్మిళ.

ఒళ్ళంతా బద్ధకంగా వుంది. టయిమ్ యెంతయిందో తెలియదు. కనీసం అది పగలో రాత్రో కూడా తెలియదు. తనను తీసుకువచ్చి గదిలో పరేశారు. తను ఏడ్చింది. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఇప్పుడు చప్పుడుకు మెలుకువ వచ్చింది.

ఊర్మిళ తలుపువైపు చూసింది. తెరుచుకోలేదు. ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. ఏమిటీ విచిత్రం, తలుపు గొళ్ళెంతీసిన వ్యక్తి తలుపును తెరవరేమిటి? గొళ్ళెం తీసిందెవరు? బాబా తిరిగి వచ్చాడా? తనపని పట్టడానికి వస్తున్నాడా? మరి లోపలకు ఎందుకు రాలేదు? ఆమె ఎటూ తేల్చుకోలేక పోయింది.

మెల్లగా మంచం మీదనుండి లేచింది. తలుపు దగ్గరకు అడుగులు వేసింది. తలుపును లాగింది. విచిత్రం? ఎవరో మంత్రించినట్లు తెరుచుకుంది తలుపు. తల బయటపెట్టి చూసింది. బయట ఎవరూ లేరు. 'పిల్ల గుంపదెగా! కాపలాకి ఒక్కడయినా లేడు! ఎంత ధైర్యం!" అనుకుంటూ బయటకు వచ్చింది.

బయట పెద్ద అరుగులా వుంది. కొండను దొలచి చాలా అరిస్టిక్‌గా ఆ అరుగును ఏర్పరచారు. ఆ అరుగుకు ఎదురుగా మరో అరుగు. తనను వుంచిన గదినికూడా కొండను దొలచే తయారుచేశారు. రెండు అరుగుల మధ్య నీరు పాయగా ప్రవహిస్తోంది. ఒక కొండ గుహ, అనే కన్నా ఒక పెద్ద గుడారం అనటం మంచిది.

ఊర్మిళ అడుగులు వేస్తూ ముందుకు వెళ్ళింది. అరుగు చాలా పొడవుగా వుంది. చివరను చేరుకోవటానికి పది నిముషాలు పట్టింది. వెలుగు సన్నగా వుంది. ఆకాశం కనిపించటంలేదు. అరుగు చివరగా పెద్ద బండరాయి

వుంది. దానిమీద హంసతూలికా తల్పంమీద కూర్చున్న మహారాజులా కూర్చుని వున్నాడు ఖాదర్ బాబా. అతనికి కొంచెం దూరంలో కొండ మధ్యనుండి నీటి ధార పడుతోంది.

అరుగును ఆనుకుని పెద్ద మైదానంలా వుంది. ఆ మైదానం మధ్య, పెద్ద నెగడు వుంది. దానిమీద కొండ మేక మగ్గుతోంది. నెగడు చుట్టూ బాబా అనుచరులు కూర్చుని వున్నారు.

వాళ్ళకు కొంచెం ఎడంగా వున్న దృశ్యాన్ని చూసి ఊర్మిళ సంభ్రించిపోయింది. అక్కడ అవినాష్ ను తాళ్లతో కట్టేశారు. మామూలుగా కాదు — అతడిని తల క్రిందులుగా వ్రేలాడ గట్టారు. రెండు కాళ్ళను ఎడంగా లాగి పాదాలను పై కర్రకు బిగించారు. మనిషి క్రిందకు వ్రేలాడుతోన్నాడు. అతడి ఒంటిమీద నూలుపోగయినా లేదు.

ఊర్మిళ కళ్ళనుండి నీళ్ళు రాలాయి. ఆమెలో ఆవేశం చోటుచేసుకుంది. నెమ్మదిగా ప్రక్కకు చూసింది. అక్కడ మిషన్ గన్నులు పడివున్నాయి. నెమ్మదిగా పాక్కుంటూ అక్కడకు వెళ్ళింది ఊర్మిళ. రెండు మిషన్ గన్నులను తీసుకుంది. తనను ఎవరూ చూడరు. బాబా అటువయిపు తిరిగి వున్నాడు.

“కుర్రకుంక! మమ్మల్నే పట్టుకుందుకు వచ్చావన్న మాట. నిన్ను కత్తితో కండగా కోసి మీ కమీషనర్ కు రోజుకో ముక్కను పంపుతాను.” అని “ఒరేయ్ అప్పన్నా ఈ వాళ వీడి ఎడంచెయ్యి తెగ్గొట్రా!” అన్నాడు.

అప్పన్న అనేవాడు హుషారుగా లేచాడు. అతని

చేతులో తళ తళలాడే కత్తి వుంది. కత్తిని ఝళిపించుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళాడు. అవినాష్‌ను సమీపించాడు. ఎడం చెయ్యిని సున్నితంగా పట్టుకున్నాడు. కత్తిని పైకెత్తాడు.

అవినాష్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఒక్క క్షణం ఆలస్యం అయితే చెయ్యి తెగిపోయేదే.

కానీ అంతలోనే "ఆగు!" అన్న గర్జన వినపడి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు అప్పన్న.

బాబా ఆజ్ఞను విని విపరీతంగా కంపించిపోయింది ఊర్మిళ. ఇక తాత్సారం చెయ్యకూడదు. చప్పుడు చెయ్యకుండా బాబా వెనక్కి వెళ్ళింది. మెషిన్ గన్‌ను అతని వీపుకు ఆనించింది. "ఆగు" అని అప్పన్నను ఆజ్ఞాపించింది.

బాబా ఆశ్చర్యంతో వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"కదిలితే చస్తావ్!" అంది కర్కశంగా—మెషిన్ గన్ బాబా వీపులో గుచ్చుకుంది.

"నీ అనుచరులందర్నీ లేచి నిలబడమను!"

బాబా పళ్ళు నూరాడు! అతని మొహం కోపంతో కందగడ్డలా మారిపోయింది.

"నిన్నా!"

"ఒరేయ్! మీ యువ్వ! లెగండిరా!"

అనుచరులంతా లేచి నిలబడ్డారు.

"చేతులు పైకెత్తమను!"

"మిమ్మల్నే."

అందరి చేతులూ పైకి లేచాయి.

"ఆయన కట్లు విప్పమను! ఊ!"

"ఒరే అప్పి నాయాల! మనిసివి గాదేంట్రా అణ్ణి

దించు!"

అవినాష్ కట్లు విప్పాడు అప్పన్న. మెల్లిగా క్రిందకు దించాడు.

అవినాష్‌కు జరుగుతోన్నది అర్థంకావటంలేదు. గబ గబా ప్రక్కనే వున్న బట్టలు కట్టుకొన్నాడు. క్రింద వున్న మిషన్ గన్‌ను అందుకుని, బాబా అనుచరులను కవర్ చేశాడు.

ఈలోగా బయట నుండి ఒకడు పరుగెట్టుకు వచ్చాడు.

"బాస్! హెలికాప్టర్లలో పోలీసోళ్ళు వస్తున్నారు" అన్నాడు రొప్పుతూ.

లోపల కలకలం బయలుదేరింది.

"కమీలారా! చస్తారు!...."అవినాష్ కంఠం ఉరిమింది.

ఖాదర్ బాబా ఏదో అనబోయాడు.

ఈలోగా కమీషనర్ శ్రీపతి తన అనుచరులతో రంగప్రవేశం చేశాడు. ఖాదర్ బాబానూ అతని అనుచరు లనూ బంధించారు.

"వెల్! మిస్టర్ అవినాష్! నువ్వు ఆన్ చేసి వుంచిన ట్రాన్స్‌మీటరు సాయంతో మేము యిక్కడకు త్వరగా రాగలిగాం. దానికి తోడు, వీడి అనుచరుడు మమ్మల్ని చూసి కంగారుపడుతూ ఇక్కడకు పరుగెట్టుకొచ్చాడు. వాడిని అనుసరిస్తూ, మేము సరాసరి ఇక్కడకి చేరు కున్నాం. ఎనీ హౌ కంగ్రాట్స్! నువ్వూ, అమ్మాయీ, ప్రాణాలకు సైతం లెక్క చెయ్యకుండా యీ ప్రమాద కరమయిన పనిని సాధించారు" కమీషనర్ శ్రీపతి వారిద్దరినీ అభినందించాడు.

——: అయిపోయింది :——